

SKILLBOX
E-LEARNING EDUCATION

ΤΟΥΛΙΤΕΣ

ΣΤΑ ΑΣΤΡΑ

Τουλίπες στα Άστρα

Στο αχανές διάστημα, όπου η απόλυτη σιωπή κυριαρχεί και το φως των αστεριών διαλύεται στο ατέρμονο σκοτάδι, περιπλανώνται πελώριες πέτρες. Αλλά δεν είναι απλές πέτρες. Είναι κομμάτια από άλλους κόσμους, κομμάτια που ταξίδεψαν μέσα από τον χρόνο και το χώρο για να φτάσουν μέχρι εδώ. Καθώς αυτές οι πέτρες περιπλανώνται στο σκοτεινό και απέραντο άγνωστο, πάνω τους ανθίζουν τουλίπες. Φωτεινές, λαμπερές, φτιαγμένες από αστερόσκηνη, αναδύουν ζωντάνια σε έναν κόσμο που φαίνεται να ζει μέσα στην απόλυτη σιωπή. Το παράδοξο παιχνίδι του φωτός και του σκότους ξεχωρίζει σε αυτό το αφηρημένο διαστημικό τοπίο, ενώ οι τουλίπες ακολουθούν με τον χορό τους, γέρνουν πότε δεξιά, πότε αριστερά, όλες μαζί, αφήνοντας ένα ίχνος γκλίτερ στο πέρασμά τους. Ογκώδεις βράχοι με ανθισμένες εκτάσεις, επιπλέουν στο διάστημα, χωρίς προορισμό. Και ακόμη κι αν συγκρουστούν, τίποτα δεν θα αλλάξει. Όλα παραμένουν ίδια. Σκοτεινά, φωτεινά και πολύχρωμα.

Η πρώτη συλλογή διηγημάτων από το [Advanced Certificate του Skillbox με τίτλο «Δημιουργική γραφή για προχωρημένους»](#) είναι γεγονός. Με την επιμέλεια του εισηγητή, Κυριάκου Χαλκόπουλου, 11 επίδοξοι συγγραφείς ξεδιπλώνουν με μεγάλο ταλέντο τους δικούς τους κόσμους στο νέο Ebook με τίτλο «Τουλίπες στα Άστρα».

Περιεχόμενα:

- Ιωσηφίδη Μαρία - Ο μηνιαίος λογαριασμός της Όλγας
Καββαδία Λαμπρινή Μαρία - Θα φάω τον κόσμο όλο
Φωτεινή Σερεφίδου - Ο Χρόνος που Χάθηκε
Στεφανής Λευτέρης - Σφάλμα Υπερχείλισης
Μενέλαος Γκίκας - Ο ανθρώπινος υπολογιστής
Θεοωρίδου Μυροφόρα - Σχέδιο απόδρασης από την πραγματικότητα
Κατσίκης Θεόδωρος - Το ομοίωμα
Ξαρχάκου Ελένη - Η Πτώση
Ξυνού Χρυσανγή - Επικίνδυνος Τόπος
Γρίδα Φοίβη - Λουλούδια στο Πορτρέτο

ΙΩΣΗΦΙΔΗ ΜΑΡΙΑ

Ο μηνιαίος λογαριασμός της Όλγας

Κάθε μήνα φτάνει στο γραμματοκιβώτιό μου ο λογαριασμός των επιλογών που έκανα μέσα στις προηγούμενες τριάντα ημέρες. Οι επιλογές χωρίζονται σε θεματικές κατηγορίες, όπως οικονομικά, επαγγελματικά, αισθηματικά, ανθρώπινες σχέσεις, για το άμεσο αλλά και το μακροχρόνιο προσωπικό όφελος, για το κοινό καλό, λογική έναντι συναισθήματος, η αναλογία των πράξεων έναντι των ονειροπολήσεων, πνευματική διαύγεια, φυσική και ψυχική υγεία. Κάθε μήνα πληρώνω για τα πιο πρόσφατα λάθη μου και ανταμείβομαι για τις ορθές επιλογές μου. Η ζωή μου είναι υπολογισμένη με μαθηματική ακρίβεια και παρακολουθείται εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο στενότερα απ’ όσο είμαι η ίδια ικανή να παρακολουθώ τον εαυτό μου.

Είναι απορίας άξιο το ποιος βρίσκεται πίσω από όλους αυτούς τους διαρκείς υπολογισμούς της ζωής ενός ξένου προσώπου. Είμαι σίγουρη ότι δεν γνωρίζω προσωπικά το άτομο που με παρακολουθεί και έχει βαλθεί να με εκπαιδεύσει για να μετατραπώ στην καλύτερη και πιο επιτυχημένη εκδοχή μου. Έχω αναρωτηθεί αρκετές φορές ποιος μπορεί να κρύβεται πίσω από τον τραπεζικό λογαριασμό στον οποίο στέλνω τα χρέη μου, πληρώνοντας για τις λάθος επιλογές μου στο τέλος κάθε μήνα. Τα λάθη μου είναι τόσο πολλά που ακόμη και όταν ανταμείβομαι, το ποσό που κερδίζω απλώς αφαιρείται από το ποσό που πρέπει να πληρώσω, έτσι ο κρυφός μου δάσκαλος και λογιστής δεν έχει ποτέ χρειαστεί να μου στείλει χρήματα. Υποθέτω πως ακόμη κι αν χρειαζόταν, πάλι θα επέλεγε την απρόσωπη μέθοδο του ταχυδρομείου, παραλείποντας όπως πάντα τα στοιχεία του αποστολέα στον λευκό ορθογώνιο φάκελο, πανομοιότυπο με όλους εκείνους που έχουν γεμίσει τα συρτάρια του γραφείου μου.

Ενώ τα παλαιότερα γράμματα βρίσκονται σε βαλίτσες στο πατάρι, τα γράμματα των τελευταίων ετών τα κρατώ σε προσβάσιμο σημείο ώστε να μπορώ να τα μελετώ και να συνεχίζω να μαθαίνω από αυτά. Δεν θα ήθελα με τίποτα να χρειαστεί να επαναλάβω την κατάθεση του χρηματικού ποσού που αντιστοιχεί σε λάθος που έχω ήδη ξεχρεώσει.

Στον λογαριασμό που πληρώνω, το όνομα του δικαιούχου δεν φαίνεται, έτσι μόνο ερχόμενη σε επαφή με την αστυνομία θα μπορούσα να ζητήσω να διαλευκανθεί το μυστήριο, κάτι που έχω σκεφτεί αρκετές φορές να κάνω. Δεν θα ήταν δύσκολο. Είναι κάποιος που με απειλεί και με κλέβει. Η αστυνομία θα εξιχνιάσει αμέσως το μυστήριο και όλα τα χρήματα που του έχω ήδη δώσει μπορεί ακόμη και να μου επιστραφούν! Ναι, μα στην πραγματικότητα, δεν με κλέβει. Με διδάσκει. Τον πληρώνω όπως πληρώνεις έναν ψυχολόγο ή έναν σύμβουλο επιχειρήσεων. Με βλέπει σαν επιχείρηση, το δίχως άλλο. Αναρωτιέμαι αν έχει χρόνο να παρακολουθεί και άλλους ανθρώπους. Ίσως να πρόκειται για ομάδα μυστικών συμβούλων, οι οποίοι πληρώνονται για τις υπηρεσίες τους στην βοήθεια διαχείρισης της καθημερινότητας και επίτευξης στόχων. Όμως δεν χρειάστηκε ποτέ να του εκφράσω τους προβληματισμούς μου.

Θυμάμαι ακόμη την πρώτη μέρα που έφτασε στα χέρια μου ο λευκός φάκελος με τον πρώτο μηνιαίο λογαριασμό

επιλογών ζωής. Τυπωμένο στην πρώτη σελίδα ήταν το όνομά μου: Ο λογαριασμός της Όλγας, για τον μήνα Μάιο. Εκείνη την άνοιξη είχα κάνει πολλά λάθη. Ήμουν στην ηλικία των είκοσι, όπου είναι σίγουρο ότι θα κάνεις τα περισσότερα λάθη, ενώ θα έπρεπε ως κάπως μεγαλύτερη να έχεις ωριμάσει. Αλλά η αλήθεια είναι πως οι εικοσάχρονοι είναι απλώς παιδιά που κινούνται ανεξάρτητα, χωρίς στενό γονικό έλεγχο. Όπως τα πουλιά που είναι έτοιμα να πετάξουν μακριά από τη φωλιά τους. Κάθε λάθος κοστίζει, αλλά και πάλι, μαθαίνεις από αυτό και θα γίνει μόνο αν κινηθείς έξω από τα ασφαλή όρια της φωλιάς. Τι να πρωτοθυμηθώ! Είχα πει πολύ, περπάτησα τα ξημερώματα σε επικίνδυνους δρόμους χωρίς να δίνω σημασία, φέρθηκα άσχημα σε φίλες μου πιστεύοντας πως έχω απόλυτο δίκιο, ήμουν ανοργάνωτη στο πανεπιστήμιο, έτρεφα συναισθήματα για άτομο που δεν ενδιαφερόταν χωρίς να παίρνω χαμπάρι, έσπρωξα κατά λάθος εκείνον τον ηλικιωμένο κι έπειτα γέλασα άθελά μου, και πόσα ακόμα που ήταν σημειωμένα σ' εκείνες τις σελίδες που έφτασαν στην ταχυδρομική θυρίδα του φοιτητικού μου διαμερίσματος...

Τα χέρια μου έτρεμαν διαβάζοντας με πόση λεπτομέρεια κάποιος είχε καταγράψει όλα τα μυστικά μου. Πώς θα μπορούσα να μιλήσω για όλα αυτά; Ντρεπόμουν. Ήταν σαν να με απειλούσε πως αν δεν του έστελνα το χρηματικό ποσό που ζητούσε με βάση όλες τις αβλεψίες και τις αστοχίες μου, θα χρησιμοποιούσε εις βάρος μου όσα γνώριζε για να με κάνει ρεζίλι. Ίσως ήταν κάποιος συμφοιτητής, κάποια φίλη. Υποπτεύθηκα αρκετά πρόσωπα, αλλά χωρίς να έχω χειροπιαστές αποδείξεις για κανέναν. Ξεκίνησα, λοιπόν, να πληρώνω τους μηνιαίους λογαριασμούς μου ενώ στο δρόμο, στη σχολή, στο σούπερ μάρκετ, κυκλοφορούσα παντού με κουκούλα και κοιτούσα συνεχώς πίσω απ' τον ώμο μου μήπως και πιάσω αυτόν που με ακολουθούσε κατά βήμα στη ζωή μου. Έψαξα το δωμάτιο, αλλά δεν βρήκα κρυφές κάμερες. Συνέχισα να πληρώνω, ελπίζοντας πως αυτό θα συνέχιζε μόνο για όσο καιρό βρισκόμουν ακόμη στο πανεπιστήμιο. Πίστεψα πως φεύγοντας από την πόλη των σπουδών μου, κι ερχόμενη να εργαστώ στην Αθήνα, θα σταματούσε. Νόμιζα ότι αυτός που με παρακολουθούσε θα έχανε τα ίχνη μου.

Ήμουν πολύ προσεκτική. Φρόντισα να μη μάθει κανείς τη νέα μου διεύθυνση, αλλά το γράμμα έφτασε ξανά στην προγραμματισμένη του μέρα. Πρώτη του μήνα. Βλέποντάς το, ένιωσα για μια στιγμή να ασφυκτιώ. Στηρίχτηκα στον τοίχο της εισόδου. Είδα απέναντί μου κάποιον να με κοιτάζει, από την καφετέρια στη διασταύρωση. Δεν τον είχα ξαναδει. Έπειτα φοβήθηκα κι ανέβηκα πάλι πίσω στο διαμέρισμα. Τότε ήταν που συνειδητοποίησα ότι ποτέ δεν θα σταματούσε. Και το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να αποδεχτώ την κατάσταση. Παράλληλα, όμως, είχα ήδη προσέξει ότι είχα αρχίσει να κάνω καλύτερες επιλογές, κάτι που ήταν ολοφάνερο από τη μείωση του ποσού που έπρεπε να πληρώνω στον άγνωστο τραπεζικό λογαριασμό.

Δίστασα να κάνω οτιδήποτε για να αλλάξω αυτή τη μυστηριώδη κατάσταση. Έθεσα υπό έλεγχο για μια ακόμη φορά την επιθυμία μου να καλέσω την αστυνομία. Έλεγα τους φίλους μου στα κοινωνικά δίκτυα για να δω αν κάποιος έμοιαζε με το άτομο που είχα δει να με κοιτάζει από την καφετέρια. Σκέφτηκα να διαγράψω τα άγνωστα προφίλ. Δεν το έκανα, όμως. Και πάλι κάτι με σταματούσε.

Με τον καιρό, η στάση μου άλλαξε και ξεκίνησα να νιώθω ευγνωμοσύνη για τον άνθρωπο που είχε αφιερώσει τη ζωή του στη δική μου ενώ μπορώ να πω πως ένιωθα όμορφα με τη σιγουριά πως είχα πάντα κάποιον καλοπροαίρετο, όπως είχα πια πιστέψει, φίλο και προστάτη, κοντά μου. Έχουν περάσει δέκα χρόνια από την ημέρα που πήρα το πρώτο μου γράμμα, κι έχω παραλάβει ως τώρα εκατόν είκοσι φακέλους. Ευτυχώς το ποσό με το οποίο χρεώνει τις επιλογές μου δεν είναι εξωπραγματικό, έτσι, κυμαινόμενο γύρω στα δεκαπέντε με ογδόντα ευρώ τον μήνα, είναι κάτι που είναι πρακτικά εφικτό να το πληρώνω και όποτε έτυχε να είμαι άνεργη και άφραγκη, ήταν πολύ υπομονετικός μαζί μου και απλώς πρόσθετε το απλήρωτο ποσό στον επόμενο λογαριασμό. Δεν απείλησε ούτε στιγμή ότι θα διακόψει τις παροχές του. Για μένα αυτό ήταν πλέον ανακούφιση. Ένιωθα ότι θα κάνω φρικτά λάθη έτσι και φύγει από το πλευρό μου.

Συχνά τον φαντάζομαι ως άνδρα αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν έχω την παραμικρή ιδέα αν είναι άνδρας ή γυναίκα ούτε για την ηλικία ή την εθνικότητα του. Φαντάζομαι όμως ότι ξέρει άπταιστα ελληνικά και πιθανώς είναι γύρω στα πενήντα με εξήντα, σε μια ώριμη ηλικία για να μπορεί να κρίνει τι είναι λάθος ή σωστό, συμπεριλαμβάνοντας όλες τις οπτικές και τις επιδράσεις που θα έχει αυτό στο μέλλον. Σχετικά με το μέλλον, όμως, αν και πολλές φορές έχω μελετήσει τις επιλογές που είναι τυπωμένες στον λογαριασμό και δηλώνουν λάθος ως προς το μακροχρόνιο όφελος, ακόμη δεν είμαι σε θέση να κατανοήσω ως προς τι αναφέρονται. Δεν γνωρίζω αν έχω ήδη βρεθεί στη μελλοντική στιγμή όπου η επίδραση της επιλογής αναδεικνύεται, είτε ως κάτι θετικό είτε ως κάτι αρνητικό. Στην πραγματικότητα, νιώθω ηλίθια όταν προσπαθώ να κατανοήσω τους υπολογισμούς του δασκάλου μου. Μαθαίνω παπαγαλία τις σωστές επιλογές και κινούμαι σαν ένα πολύ καλά προγραμματισμένο πιόνι.

Είμαι καλή μαθήτρια, λόγω καλής ικανότητας αποστήθισης. Και φυσικά το κίνητρο είναι πολύ σημαντικό. Έχω κουραστεί να σπαταλώ τα χρήματά μου σε λάθη που μπορούν να αποφευχθούν με σωστότερη κρίση. Δεν είναι όμως πως θέλω να πάψει να με καθοδηγεί. Θέλω να γίνω τόσο καλή που στο τέλος να αρχίσει να με πληρώνει αντί να τον πληρώνω! Και αυτή η σκέψη έχει γίνει ο πιο σημαντικός μου στόχος. Είναι η νέα μου επιχειρηματική ενέργεια. Επενδύω στην ατελείωτη μελέτη των λογαριασμών που έχω φυλάξει, κάνω συνδέσεις και αρχίζω να αναγνωρίζω κανόνες σχετικά με τα στοιχεία που διαμορφώνουν την καλή έναντι της κακής επιλογής. Φτιάχνω πινακάκια, σχεδιαγράμματα, λίστες, αποστηθίζω τις σωστές επιλογές και είμαι σίγουρη πως κάποια μέρα θα βγάλω πολλά λεφτά από αυτή την εκπαίδευση! Τουλάχιστον, θα έχω μία μηνιαία επιστροφή φόρου...

Καθώς πλησιάζει η φετινή γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου, ελέγχω τα λάθη μου στις αντίστοιχες περασμένες ημερομηνίες. Λάθος ήταν να στενοχωριέμαι που είμαι μόνη, λάθος ήταν να χαίρομαι περιμένοντας ότι θα κάνουμε κάτι διαφορετικό με το ταίρι μου, λάθος ήταν να αγοράσω αυτά τα ανόητα λούτρινα με τις καρδιές, λάθος ήταν που δέχτηκα την ευχή “να γιορτάζετε κάθε μέρα την αγάπη σας” αφού λίγες μέρες μετά χώρισα και μ’ εκείνον, λάθος ήταν γενικά η στάση μου ως προς τον έρωτα. Ε, λοιπόν, αυτή τη φορά θα ξεκλειδώσω τη σωστή στάση ως προς αυτή την τόσο ενοχλητική γιορτή αγάπης.

Σκέφτομαι να αδιαφορήσω πλήρως, να προγραμματίσω κάτι εντελώς άσχετο με την ημέρα, αλλά ο κόσμος γεμίζει κόκκινα μπαλόνια και η μέρα δεν προσφέρεται για άσχετες δραστηριότητες. Είναι καθημερινή, θα γυρίσω σπίτι, θα φάω και θα διαβάσω ένα βιβλίο. Βέβαια, αυτό είναι κάτι που έχω κάνει πολλές φορές και πάντα δηλωνόταν ως λάθος. Στα επεξηγηματικά σχόλια ήταν το μελαγχολικό συναίσθημα. Εντάξει, μπορώ να δω καμιά κωμωδία για να γελάσω, σκέφτομαι. Όμως κατά την επιστροφή μου στο σπίτι, το απόγευμα, βρίσκομαι ήδη σε εύθυμη διάθεση, και μου έρχεται η ιδέα να διασκεδάσω ακόμη περισσότερο μερδεύοντας εντελώς τον δάσκαλό μου, και ίσως καταφέρω να σπάσω αυτή τη μυστικοπάθεια του.

Μεταμφιέζομαι, λοιπόν, σε άλλη γυναίκα, αλλάζοντας εντελώς τον τρόπο ντυσίματος, τη σκέψη και την αύρα μου και βγαίνω στο κέντρο της πόλης, για να καθίσω σ’ ένα τραπέζι από αυτά τα διακοσμημένα για την ημέρα των ερωτευμένων. Έχω χαθεί μέσα στο πλήθος, κάτω από την περούκα μου, το έντονο μακιγιάζ και ένα άρωμα που ποτέ δεν φοράω. Πίνω το κρασί μου, ζαλισμένη από την μουσική και την κοσμοσυρροή, ενώ πότε πότε το βλέμμα μου συναντάει εκείνο των ζευγαριών στα διπλανά τραπέζια. Κάθομαι μόνη και φυσικά όλοι πιστεύουν ότι κάποιον περιμένω. Από την τσάντα μου βγάζω ένα στυλό και αρχίζω να ζωγραφίζω καρδιές πάνω σε μια χαρτοπετσέτα. Έπειτα γράφω ονόματα.

Εδώ και χρόνια, προσπαθώ να λύσω το μυστήριο. Παρατηρώ μέλη της οικογένειάς μου, όπως τις αδερφές και τους γονείς μου, ακόμη και θείους και παππούδες, Όλοι θα μπορούσαν να με παρακολουθούν αλλά κανείς δεν νοιάζεται τόσο

πολύ για μένα που να χαράμιζε τόσο χρόνο από τη ζωή του για τη δική μου. Έπειτα, έχω προσέξει μια άστεγη γυναίκα που με καρφώνει σταθερά στα μάτια, όταν περνά από δίπλα της, και καμιά φορά της δίνω κάτι να φάει. Ακόμη και ο γάτος του γείτονα που έρχεται στο παράθυρο, με κοιτάζει πολύ προσεκτικά. Την προηγούμενη μέρα, απ’ την άλλη, εκείνος ο ταξιτζής ρωτούσε πολλά με αδιακρισία, ενώ υπήρχε και εκείνη η γυναίκα που έπεσε δήθεν τυχαία πάνω μου προσπαθώντας ή να με κλέψει ή να διαβάσει τις σκέψεις μου... Πιο πολύ απ’ όλους, όμως, υποπτεύομαι ακόμη την μυθομανή συμφοιτήτρια που είχα στο πανεπιστήμιο, αφού μόνο κάποιος πολύ ιδιόμορφος χαρακτήρας θα έκανε κάτι τόσο παράλογο και παράτολμο, τόσο αλλόκοτο. Ο δάσκαλός μου είναι τρελός, καταλήγω, και θα ήθελα πολύ να τον γνωρίσω.

Την ίδια στιγμή, συνειδητοποιώ ότι πρέπει να βρίσκεται κάπου εδώ κοντά και να με παρακολουθεί. Το ύφος των σερβιτόρων δηλώνει ότι έχουν προσέξει ότι το ραντεβού μου με έχει στήσει και μοιάζει να το έχουν πάρει πολύ προσωπικά. Με σχολιάζουν ψιθυριστά και έτσι δείχνουν πως τους χαλάω τη ρομαντική ατμόσφαιρα του μαγαζιού. Συνεχίζω να αδιαφορώ και παραγγέλνω κάτι ακόμη. Κοιτάζω γύρω μου με χαμόγελο κι έπειτα γράφω στη χαρτοπετσέτα: “Έλα να καθίσεις δίπλα μου. Δεν περιμένω κανέναν.” Φυσικά, το ξέρει, αλλά μπορεί και να ζήλεψε, όπως σκέφτομαι φευγαλέα. Για λίγη ώρα νιώθω βέβαιη πως θα έρθει, ώσπου ο σερβιτόρος με ρωτάει αν θα μείνω για πολύ ακόμα, επειδή έχουν έρθει κι άλλοι πελάτες και ο χρόνος είναι περιορισμένος, αν δεν έχεις κάνει κράτηση.

Τη στιγμή που γνέφω ότι θα φύγω και του ζητάω να μου φέρει τον λογαριασμό, συνειδητοποιώ ότι θα πληρώσω κάτι παραπάνω στο τέλος του μήνα, για την ανοησία μου που πίστεψα ότι ο δάσκαλός μου θα ερχόταν να καθίσει δίπλα μου. Η ώρα έχει περάσει. Κάνω δυο βήματα για να απομακρυνθώ από το τραπέζι μου και σταματώντας γυρίζω να κοιτάξω πίσω απ’ τον ώμο μου. Στο τραπέζι έχει καθίσει ήδη ένα άλλο ζευγάρι. Η γυναίκα μου μοιάζει, όχι όπως έχω ντυθεί σήμερα, αλλά όπως είμαι γενικά. Ο άντρας δίπλα της μου θυμίζει ένα τσαλακωμένο χαρτί κι απ’ την μορφή του να βγαίνουν χιλιάδες άλλοι που θα μπορούσαν να βρίσκονται στη θέση του, ή και το κενό. Ο χώρος σβήνει γύρω μου μαζί με την άδεια θέση στην οποία δεν ήρθε ποτέ κανείς να καθίσει, γιατί απλώς δεν υπήρχε αρκετός χώρος. Κατελημμένος από μένα, ο προσωπικός μου χώρος, δεν αφήνει περιθώρια για άτομα που δεν ανήκουν σ’ αυτόν.

Στον δρόμο, πετάω την περούκα σ’ έναν κάδο σκουπιδιών και συνεχίζω να περπατώ, ενώ για πρώτη φορά αισθάνομαι πως δεν κοιτώ δεξιά κι αριστερά για να εντοπίσω τον σύμβουλό μου. Στρίβω σ’ ένα δρομάκι, αλλά ακούω άγριες φωνές κι αποφασίζω να επιστρέψω στον κεντρικό. Δεν μου συνέβη ποτέ κάτι κακό, αλλά καθώς παλιότερα βρέθηκα σε απόσταση αναπνοής απ’ τον κίνδυνο χωρίς να κερδίσω κάτι, τώρα είμαι σε θέση να τον αναγνωρίζω από αρκετά μέτρα μακριά και να επιλέγω την ηρεμία. Δεν είναι πως η ασφάλεια με περιορίζει, αντιθέτως ο κεντρικός δρόμος γεμάτος φώτα και μακρινά γέλια, δίνει την εντύπωση πως χιλιάδες θαύματα μπορούν να συμβούν καθημερινά στα επόμενα βήματα.

Ό,τι κι αν πει αυτή τη φορά ο σύμβουλός μου, δεν θα δώσω σημασία. Κουράστηκα. Στην τελική, ξέρω πως οι επιλογές είναι δικές μου, σαν τους δρόμους στους οποίους διαλέγω να περιπλανηθώ. Πρώτη του Μάρτη, όμως, ενώ αναμένω τον λογαριασμό του μήνα, εκείνος δεν έρχεται. Απευθύνομαι στο ταχυδρομείο, ρωτώντας μήπως έχουν κάτι για μένα.

Ο ταχυδρόμος με κοιτάζει με χαμόγελο.

“Όπως μου είπατε”, λέει. “Τον κράτησα για να έρθετε να τον πάρετε από εδώ. Να φανταστώ ότι πρόκειται για κατοχύρωση πνευματικών δικαιωμάτων;” ρωτάει σε φιλικό τόνο.

Είμαι μπερδεμένη και νιώθω ναυτία. Παίρνω τον φάκελο χαμογελώντας ενώ προσπαθώ να κρύψω τη δυσφορία μου. Θυμάμαι το πρόσωπό του. Ήταν εκείνος που είχα δει στην καφετέρια. Εργάζεται στο ταχυδρομείο. Μοιάζει με τον

σερβιτόρο. Ήταν ο άντρας που κάθισε στο τραπέζι όταν σηκώθηκα να φύγω.

Στον καθρέφτη, είμαι εγώ. Η άστεγη γυναίκα που *ταιΐζει* τον γάτο του γείτονα. Στον λογαριασμό της τράπεζας, έχω καταθέσει ένα ποσό για να το χρησιμοποιήσω μόλις θα είμαι έτοιμη για το μεγάλο βήμα. Μια σημαντική αλλαγή στη ζωή μου. Προσπερνώ τον κάδο σκουπιδιών όπου έχει μείνει ακόμη η περούκα που πέταξε εκείνη η γυναίκα, τη χθεσινή νύχτα. Βρίσκω ένα μπουκάλι όπου έχει περισσέψει λίγη κόκα κόλα και χωρίς να σιχαίνομαι πίνω δυο γουλιές για να ξεδιψάσω. Αύριο, μια νέα μέρα ξεκινάει, ή μάλλον ξεκίνησε ήδη. Εδώ και δυο βδομάδες, είμαι ελεύθερη και δεν το είχα καταλάβει.

Στην τράπεζα, τους δείχνω τον λογαριασμό τραπέζης που βρήκα μέσα στον τελευταίο φάκελο που έλαβα από το ταχυδρομείο. Ζητούν ταυτότητα, αλλά δεν έχω. Τους λέω ότι έχω μάθει από τα λάθη μου, γι' αυτό είμαι έτοιμη να δεχτώ την αποζημίωσή μου. Αρνούμενοι να συνεργαστούν, μ' αφήνουν να φύγω για να συνεχίσω τον δρόμο μου και να επιστρέψω σ' εκείνο το διαμέρισμα όπου ντύνομαι ξανά σαν την πρώτη γυναίκα. Αυτή που έχει ταυτότητα. Στην έξοδο, τον συναντώ ξανά. Τον πιθανό δάσκαλό μου. Χωρίς να με κοιτάξει, απομακρύνεται.

“Εγώ ήμουν”, λέω αυθόρμητα, “εγώ”, και αρχίζω να γελάω καθώς όλα μοιάζουν να μπαίνουν σε μια σειρά. Μα, πώς μπόρεσα να το ξεχάσω; Πώς μπόρεσα να είμαι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ταυτόχρονα; Στον καθρέφτη της εισόδου της πολυκατοικίας, βλέπω εμένα πάλι, λίγο μεγαλύτερη.

“Εσύ το έκανες”, λέω, και με βλέπω να χαμογελάω. “Μα γιατί σταμάτησες;” ρωτάω με φόβο να μη μου ανακοινώσω πως πέθανα.

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι διαβάζοντας τη σκέψη μου κι αρχίζω να μιλώ σ' εμένα.

“Όταν μου ζήτησα να έρθω σ' εκείνο το τραπέζι, έσπασα τους κανόνες”, εξηγώ. “Απευθύνθηκε το παρόν στο μέλλον και άλλαξε τους νόμους της φύσης. Εγώ μπορώ να αναλογίζομαι τα λάθη του παρελθόντος, αλλά όχι να καλώ το μέλλον, δηλαδή βιάστηκα να προχωρήσω τον χρόνο και έτσι... κέρδισα. Δεν θα λάβω άλλο γράμμα. Ήρθα στο ίδιο επίπεδο του μελλοντικού εαυτού και δεν έχω πια τίποτα να σχολιάσω, όπως δεν θα μπορούσα να κρίνω αν αυτή τη στιγμή συμπεριφέρομαι με τον βέλτιστο τρόπο, εφόσον δρω απλά με βάση τη λογική και το συναίσθημα της παρούσας φάσης. Εφόσον νιώθω πως κάνω το σωστό, για μένα είναι το σωστό. Έχουμε εξισωθεί.”

“Απελευθερώθηκα!” απαντώ στον καθρέφτη.

“Τώρα μπορώ να γίνω η δασκάλα και να στείλω εκείνα τα πρώτα γράμματα στον εικοσάχρονο εαυτό μου”, προσθέτω από το γυαλί, πριν φύγω ξανά στους δρόμους, δίνοντάς μου άλλη μια τελευταία καλή συμβουλή.

ΚΑΒΒΑΔΙΑ ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΜΑΡΙΑ

Θα φάω τον κόσμο όλο

Σίγουρα είχα ξαναβρεθεί σε αυτό το συνεδριακό κέντρο. Δεν ήμουν απόλυτα σίγουρη αλλά η μυρωδιά του χώρου και η αίσθηση που μου δημιουργούσε ήταν αηδιαστικά οικεία. Η δουλειά μου ήταν απλή, να σερβίρω καφέδες στα φαλλοκρατικά μεγαλοστελέχη της εταιρείας. Τέσσερις φορές το χρόνο πραγματοποιούν μια συνάντηση για να μάθουν λεπτομερώς ο ένας από τον άλλον τα νεότερα της εταιρείας, να δουν πόσο πιο παχουλή έγινε η τσέπη τους και το πιο σημαντικό, να δείξουν ποιος μπορεί να κατελώσει τον άλλον περισσότερο. Κατά κύριο λόγο ήταν συναντήσεις επίδειξης και υπεροχής. Εγώ, ήμουν η γλάστρα, της οποίας δυστυχώς που και που της έβαζαν και λίγο χέρι, γελώντας μεταξύ τους αισχρά. Η πραγματική μου θέση στην εταιρεία ήταν επικεφαλής ενός τμήματος πωλήσεων. Είχα υφισταμένους, δική μου γραμματεία και κλειστό γραφείο. Όμως εδώ, ενώ έφτασα με αυτή την ιδιότητα κατέληξα να σερβίρω καφέδες.

Θυμόμουν κάπως θολά, άλλες δύο φορές, όταν είχα πρωτοπροσληφθεί πριν από χρόνια, με είχαν διαλέξει να κάνω τη σερβιτόρα τους. Συνήθως βάζουν νεοφερμένες να κάνουν αυτή την δουλειά κι έτσι πίστευα ότι αυτή την φορά θα ήταν διαφορετικά, θα συμμετείχα κάπως αλλιώς αλλά ειλικρινά δεν συνέβη ποτέ.

Η μέρα πέρασε και όλα ξαναγύρισαν στους κανονικούς τους ρυθμούς. Δουλειά, σπίτι, λίγες βόλτες με καμιά φίλη και πάλι από την αρχή.

Έπειτα από μια εβδομάδα, άρχισα να νιώθω κουρασμένη, σχεδόν εξαντλημένη. Τα βράδια μου είχαν γίνει εφιαλτικά, είχα πόνους στο στομάχι σε συνδυασμό με εμετούς. Πίστεψα ότι κάτι κόλλησα, μια ίωση, αλλά η κατάσταση συνεχιζόταν. Μου έκανε εντύπωση βέβαια, το γεγονός ότι συνέβαινε μόνο τις νύχτες. Η μητέρα μου ήρθε άρον άρον από το χωριό για να μου φτιάξει σπιτικό φαγητό διότι έτρωγα μόνο αηδίες που με αρρώστησαν, κατά τα λεγόμενά της. Κάπου εκεί έκλεισα και ραντεβού σε έναν γαστρεντερολόγο, διότι οι νύχτες βελτιώθηκαν, αλλά τα μεσημέρια στο γραφείο είχαν μετατραπεί σε αγώνα δρόμου προς την τουαλέτα. Κατέληγα συχνά πάλι με εμετούς και στομαχόπονο.

Ο γιατρός συνταγογράφησε εξετάσεις, όπως ήταν αναμενόμενο, αλλά προς έκπληξη μας βγήκαν καθαρές. Έτσι, μου συνέστησε να αρχίσω να καταγράφω όλα όσα τρώω και την αντίδραση του οργανισμού μου ανάλογα, μήπως απέκτησα αλλεργίες ή ευαισθησίες. Η μητέρα μου, με το ένστικτο της μάνας να χτυπάει συναγερμό, άρχισε να με φροντίζει ακόμα πιο πολύ. Έπειτα από λίγες μέρες, κατά τις οποίες δεν έδινα και ιδιαίτερη σημασία στο ημερολόγιο φαγητού, άρχισα να συνέρχομαι. Σε μια διαφωνία μας, πεπεισμένη αυτή ότι μόνο οι δικές τις φροντίδες και το σπιτικό φαγητό με έγιαναν, βάλθηκα σαν μικρό κοριτσάκι με πείσμα να της αποδείξω ότι ήταν απλή σύμπτωση. Μέσα μου γνώριζα πως μάλλον είχε δίκιο, αλλά έπρεπε να γυρίσει ο καθένας στην καθημερινότητά του και εγώ δεν είχα καμία διάθεση να μάθω να μαγειρεύω. Όλη αυτή η κατάσταση είχε αρχίσει να με επηρεάζει έντονα και οι προϊστάμενοι στην εταιρεία μου έβγαζαν κόκκινες κάρτες. Την αγαπούσα την δουλειά μου, είχα παλέψει πολύ για να αναγνωριστώ και ειδικά επειδή ήμουν και

γυναίκα.

Καθώς το άγχος με κυρίεψε ξανά, οι διαταραχές μου επανήλθαν έντονες. Απευθείας έκανα τον συνδυασμό και έβγαλα τα δικά μου συμπεράσματα. Όλα όσα περνούσα ήταν σωματοποιημένο στρες. Έπρεπε να ηρεμήσω και να επανέλθω στην πρότερη μου κατάσταση. Η μητέρα μου επιβαλλόταν να φύγει. Πίστευα πως μια ετυμηγορία του γιατρού θα βοηθούσε, οπότε οι καταγραφές μου στο ημερολόγιο έγιναν πιο τακτικές, αυτόματες και λεπτομερείς σε σχέση με κάθε τι που έτρωγα.

Το ραντεβού μας στον γαστρεντερολόγο έφτασε και με την συνοδεία της μητέρας μου, παρέδωσα και το ημερολόγιο μου. Μέχρι εκείνη την στιγμή δεν το είχα διαβάσει καθόλου. Ήμουν τόσο σίγουρη για τον εαυτό μου. Ο εγωισμός μου, σε συνδυασμό με την σκληρή δουλειά που έκανα για να κλείσω τα στόματα των ανωτέρων, δεν με άφησε να δω την πραγματικότητα. Ο γαστρεντερολόγος τρελάθηκε με αυτά που διάβασε. Δεν μπορούσε να πιστέψει ποτέ προλάβαινα να τρώω τόσο πολύ και τόσα πολλά διαφορετικά πράγματα. Είχα σημειώσει μια ακατάσχετη υπερφαγία, η οποία παρουσιαζόταν μπροστά στα μάτια μας. Ήμουν κι εγώ έκπληκτη κι αυτό μας θορύβησε ακόμη περισσότερο. Δεν καταλάβαινα πραγματικά τι έκανα και η μητέρα μου δεν με είχε δει ποτέ να το κάνω. Με αυτά που είχα καταγράψει ήταν εντελώς φυσικό και επόμενο να έχω εμετούς και στομαχόπονο. Το πόρισμα του γιατρού ήταν αμετάκλητο. Ψυχοθεραπεία και δυο βδομάδες αναρρωτική. Η μητέρα μου πλέον έγινε η σκιά μου. Τα αποτελέσματα δεν ήταν αυτά που ήλπιζα και είχα καταρρακωθεί. Η έλλειψη επίγνωσης από μέρους μου ήταν που με έκανε όμως να ενδώσω χωρίς πολλές αντιστάσεις.

Στην δουλειά το αποδέχθηκαν με γκρίνια και αρκετές προειδοποιήσεις περί μη παράτασης της άδειάς μου. Μου συνέστησαν να λύσω γρήγορα τα θέματά μου και να έχω καλή ανάρρωση. Ήξερα μέσα μου ότι η καρέκλα μου άρχισε να τρίζει, έτσι ξεκίνησα άμεσα εντατική ψυχοθεραπεία για να νικήσω γρήγορα και αποτελεσματικά τους δαίμονες μου. Η διάγνωση ήταν “επεισοδιακή υπερφαγία”. Όμως για να συμβεί αυτό κάποιο άλλο γεγονός την είχε ενεργοποιήσει.

Κάποιο συμβάν λειτούργησε σαν μοχλός αλλά μην έχοντας επίγνωση του, δεν μπορούσα να βοηθηθώ μέσω της συνηθισμένης οδού. Η θεραπεύτρια πρότεινε ύπνωση, αλλά με προειδοποίησε για πολλά, ανάμεσα τους ήταν η έκρηξη συναισθημάτων, η κατάληψη από φοβίες που μπορεί να βγουν στην επιφάνεια καθώς και λανθασμένα συμπεράσματα. Το χειρότερό μου ήταν να μην βρω την άκρη αυτής της κατάστασης, οπότε ήμουν διατεθειμένη να δοκιμάσω τα πάντα.

Από το πρώτο κιόλας ραντεβού, ανακάλυψα ότι το πρόβλημα εντοπιζόταν στον εργασιακό μου χώρο. Στο τρίτο ραντεβού, ένιωθα ήδη πολύ καλύτερα. Ήμουν σίγουρη ότι θα έβρισκα απαντήσεις στα θέματά μου και μάλιστα πολύ σύντομα. Το γεγονός ότι δούλευα σε ένα ανδροκρατούμενο περιβάλλον και ότι οι γυναίκες δεν κατάφερναν σχεδόν ποτέ να αναρριχηθούν, μου έδωσε την πεποίθηση πως βρισκόμουν σε καλό δρόμο. Και οι δύο θεραπευτές που με παρακολουθούσαν ήταν πεπεισμένοι ότι οι η ύπνωση λειτουργούσε ευνοϊκά. Στην πέμπτη συνεδρία, οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες. Αποκαλύφθηκε πως η μέρα που είχα περάσει στο συνέδριο με το συμβούλιο της εταιρείας ήταν το γεγονός που πυροδότησε όλη αυτή την αντίδραση μου. Όμως, ακόμη κι αυτή, η ενδότερη παραδοχή μου, δεν στάθηκε δυνατό να μας φανερώσει το γιατί. Στο επόμενο συμβούλιο σε δύο μήνες έπρεπε να βρίσκομαι εκεί. Εντωμεταξύ συνέχισα την ψυχοθεραπεία έτσι ώστε να ελέγχω τα επίπεδα του στρες μου και την υπερφαγία μου.

Ο καιρός πέρασε, επέστρεψα στην δουλειά και η μέρα της συνάντησης των στελεχών σιγά σιγά έφτασε. Το πρόβλημα ήταν ότι δεν ήμουν καλεσμένη, ούτε καν σαν γλάστρα για τους καφέδες. Μια μικρή, νεοπροσληφθείσα κοπελίτσα, θα είχε αυτό τον ρόλο ετούτη την φορά. Κατάφερα να μάθω λεπτομέρειες για το πού και το πότε και σίγουρα θα περνούσα από εκεί μια βόλτα, έστω κι αν ήταν στο τέλος της συνάντησης. Δεν ήθελα να προκαλέσω περαιτέρω σχόλια για το άτομό

μου, οπότε θα κρατούσα χαμηλό προφίλ. Έπρεπε να μάθω ποιο ήταν ακριβώς το συναίσθημα που μου χτύπησε κόκκινο. Έφτασα στο ξενοδοχείο περίπου δεκαπέντε λεπτά πριν τελειώσουν. Ευτυχώς, στην είσοδο του λόμπι ήταν ένα παλικάρι που είχα γνωρίσει σε μια φιλική παρέα. Του ξεφούρνισα δήθεν μια δικαιολογία για κάτι πολύ μεγάλης σημασίας έγγραφο που έπρεπε να παραδώσω προσωπικά στον διευθυντή μου. Δυσκολεύτηκε λίγο να με αφήσει να περάσω, είχε ρητές εντολές να μην ανέβει κανείς αλλιώς θα έχανε την θέση του. Υπαινίχθηκα πως κι εγώ το ίδιο θα πάθαινα και τελικά τον έπεισα.

Καθώς ανέβαινα η καρδιά μου σφυροκοπούσε και είχα αρχίσει να νιώθω αναγούλα. Κράτησα τον εαυτό μου δυνατό, δεν μπορούσε να είναι κάτι τρομερό, σκέφτηκα. Μόλις έφτασα στον διάδρομο του ορόφου, αντιλήφθηκα φωνές, γέλια και δυνατή μουσική. Κρύφτηκα πίσω από ένα ξύλινο χαμηλό πάνελ που υπήρχε περιμετρικά της αίθουσας κάτω από την τζαμαρία. Προσπάθησα να κοιτάξω μέσα χωρίς να με αντιληφθούν. Για καλή μου τύχη, κανένας φύλακας δεν στεκόταν έξω από την πόρτα όπως συνήθως. Για κακή μου τύχη όμως, αυτά που αντίκρισα μέσα με έκαναν κομμάτια. Έχασα την γη κάτω από τα πόδια μου και ο κόσμος μου ολόκληρος ανατράπηκε σε μερικά λεπτά. Ποτά, τσιγάρα, σνακ πεταμένα παντού, μεθυσμένοι άντρες χωρίς παντελόνια, ρούχα στο πάτωμα. Αρκετοί έτριβαν τα γεννητικά τους όργανα μέχρι να φτάσουν σε οργασμό είτε καθιστοί είτε όρθιοι, κοιτώντας το ένα και μοναδικό θέαμα στο κέντρο του συνεδριακού τραπεζιού. Η κοπελίτσα γυμνή, σχεδόν αναισθητή, σεξουαλικά κακοποιημένη, προφανώς επανειλημμένα. Ένας από αυτούς, πίσω της να την βιάζει από παντού και άλλος ένας να τον ζητωκραυγάζει. Δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Ήταν σαν σκηνή από ακατάλληλη ταινία ή ακόμη χειρότερα κάποιο αστυνομικό θρίλερ. Τα πάντα είχαν αρχίσει να μπαίνουν στην θέση τους. Αυτή η κοπελίτσα κάποτε πρέπει να ήμουν εγώ. Όλα θα μπορούσαν να εξηγηθούν. Όλα, εκτός από ένα. Πώς ποτέ καμία δεν είχε αναφέρει τίποτα. Πώς και δεν μπόρεσα να θυμηθώ νωρίτερα. Προφανώς υπάρχει κάποιο ναρκωτικό μπλεγμένο στην υπόθεση. Το μετατραυματικό στρες έπαιξε κι αυτό τον ρόλο του και η απώλεια μνήμης μου ήταν το κερασάκι της τούρτας. Πολύ βολικό, σκέφτηκα.

Αυτή την φορά όμως ήμουν ξύπνια και έτοιμη για όλα. Δεν θα άφηνα άλλο αυτά τα καθάρματα να καταστρέφουν έτσι ζωές αθώων κοριτσιών. Σηκώθηκα όρθια, αγέρωχη και όσο περισσότερο ψύχραιμη μπορούσα. Τους έβγαλα φωτογραφίες και τους χτύπησα δυνατά το τζάμι. Δεν μίλησα. Μόλις ορισμένοι γύρισαν και με κοίταξαν, τους έδειξα το κινητό μου, τους σήκωσα χαμογελώντας το μεσαίο δάχτυλο του χεριού μου και έφυγα τρέχοντας. Δεν κατάλαβαν από που τους ήρθε.

Στο λόμπι, το παλικάρι με είδε να τρέχω πανικόβλητη και με δάκρυα στα μάτια και έτρεξε ξοπίσω μου.

-Μαρία τί έγινε; Πού πας; Φώναξε απορημένος.

Δεν έδωσα απάντηση. Ήξερα πού έπρεπε να πάω και δεν θα σταματούσα μέχρι να φτάσω, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Επόμενη στάση, το κοντινότερο αστυνομικό τμήμα. Όλα θα έφτιαχναν από δω και πέρα. Ήμουν πλέον σίγουρη.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΕΡΕΦΙΔΟΥ

Ο Χρόνος που Χάθηκε

Η Μάρθα μισάνοιξε με κόπο τα μάτια της. Ένωσε όπως όταν ήταν μικρή, τότε που ξάπλωνε ανάσκελα στο γρασίδι, στην αυλή του παππού της, και κοιτούσε τον ουρανό. Το είχε σαν παιχνίδι να προσπαθεί να επικεντρωθεί σε ένα σημείο, χωρίς να επηρεάζεται από τις περιφερειακές εικόνες. Την κλαίουσα ιτιά, τις τριανταφυλλιές και την πανύψηλη αροκάρια, τα σπουργίτια – και τα κοτούφια καμιά φορά – που πετούσαν ανέμελα τριγύρω. Τώρα ήταν ένας ουρανός θολός, συννεφιασμένος. Και δεν χρειαζόταν προσπάθεια για να επικεντρωθεί. Όσο μπορούσε να στρέψει το βλέμμα, τον ίδιο συννεφιασμένο ουρανό αντίκριζε.

Πέρασε κάμποση ώρα μέχρι τα αντικείμενα στο χώρο να αρχίσουν να αποκτούν υπόσταση. Θολά στην αρχή και ύστερα με όλο και μεγαλύτερη σαφήνεια, διέκρινε, ακριβώς απέναντι, το μακρόστενο καρυδένιο σερβάν, κληρονομιά απ’ τη γιαγιά Σεβαστή. Ακριβώς από πάνω, τον περίτεχνα σκαλισμένο καθρέπτη που ανακάλυψε η ίδια πριν από χρόνια στο Μοναστηράκι και που ταίριαζε γάντι. Στον καθρέπτη αντανακλούσαν πράσινα και κόκκινα φωτάκια που η πηγή τους υπέθεσε πως βρισκόταν ακριβώς πάνω και πίσω της.

Παραξενεύτηκε. Τι ζητούσε στο πατρικό της; Γιατί δεν ήταν στο δικό της σπίτι;

Ήταν αδύνατο να κουνήσει το κεφάλι. Προσπάθησε να φέρει το χέρι στο πρόσωπό της, ούτε αυτό στάθηκε δυνατό. Πονούσε πριν. Το θυμόταν με απόλυτη βεβαιότητα. Είχε έναν φρικτό πόνο, στο στήθος αρχικά και μετά σε όλο της το σώμα. Τώρα πάντως, δεν πονούσε πουθενά. Εκτός από τους κροτάφους της, ίσως επειδή ο αναπνευστήρας που κάλυπτε όλο της σχεδόν το πρόσωπο, παραήταν σφιχτοδεμένος.

Της φάνηκε πως είχε ακόμη στον ουρανό την επίγευση από τις ψητές πελαγίσσιες τσιπούρες. 31 Δεκεμβρίου του 1999, δέκα κιόλας χρόνια παντρεμένη με τον Πετρή της. Είχαν προσχεδιάσει την επέτειο ευλαβικά: θα άφηναν τη Στελλίτσα στη γιαγιά, αργά το απόγευμα. Νωρίς το βράδυ, θα πήγαιναν οι δυο τους στον Πειραιά για φαγητό. Δέκα μέρες πριν είχε κλείσει ο Πετρή της το τραπέζι στου Δουράμπεη. Και το αργότερο στις δέκα και μισή, θα έφευγαν από κει για το Σούνιο. Το λατρεμένο της μέρος, το γεμάτο από τις αναμνήσεις της αγάπης τους. Ο καιρός ήταν καλός, ο χειμώνας φέτος έμοιαζε περισσότερο με άνοιξη. Η μόνη τους επιφύλαξη, μήπως ο κόσμος πλημμυρίσει το ναό του Ποσειδώνα λόγω της νέας χιλιετίας, δεν ήταν ικανή να τους αλλάξει τα σχέδια.

Έφερε στο μυαλό της την εικόνα του Πετρή, να της ανοίγει την πόρτα του σκουροπράσινου σκαραβαίου χαμογελαστός, να μπαίνει κι αυτός, να βάζει τα κλειδιά στη μηχανή, να βγαίνουν στη λεωφόρο. «Αγόρασα τα καινούργια του Παπακωνσταντίνου» της είπε πατώντας το ‘play’, «θα σου αρέσουν πολύ». Ύστερα χάθηκε στις νότες και τα λόγια «... και φοβάμαι μη φύγεις/μα άλλο δρόμο δεν έχεις/και σου γράφω στο τζάμι,/σ’αγαπώ να προσέχεις»...

Ύστερα τίποτα.

Θυμήθηκε πως διάβασε κάποτε για την επιλεκτική αμνησία. Για ανθρώπους που έπαθαν ατύχημα και δεν μπόρεσαν ποτέ να φέρουν στη μνήμη τις λεπτομέρειές του. Ανησύχησε. Έπαθαν ατύχημα; Πού είναι ο Πετρήs; Σαν να ξεκλείδωσε τον αυχένα της η ανησυχία, κατάφερε να στρέψει το κεφάλι της αριστερά. Σε ένα μικρό τραπέζι, κολλημένο στο κρεβάτι, φιγουράριζε η φωτογραφία του γάμου τους, έξω από το εκκλησάκι του Λουμπαρδιάρη. Μετά γονέων και κουμπάρου. Και η φουσκωμένη της κοιλιά να ξεχωρίζει αδιάντροπα. Σκέφτηκε τη Στελλίτσα. Ήταν με τον μπαμπά της άραγε; Ποιος τη βοήθησε με τα μαθήματά της τις ώρες που εκείνη είναι στο κρεβάτι ανήμπορη. Ή τις μέρες;

Ίσως να μην τραυματίστηκε ο Πετρήs, ψέλλισε η μέσα της φωνή, η αθόρυβη. Να είναι μια χαρά στο σπίτι, με τη Στελλίτσα. Να με έφερε εδώ στη μαμά μου, μέχρι να σηκωθώ. Να μην τρομάζει το παιδί με την εικόνα μου. Αποφάσισε να περιμένει με υπομονή. Όλα θα έχουν την εξήγησή τους. Και ο Πετρήs θα είναι καλά. Και η Στελλίτσα. Δεν μπορεί να πήγαν όλα λάθος, τη μέρα που γιορτάζαμε την αγάπη μας. Της φαινόταν παράξενο που, παρά την ανησυχία, ένιωθε μάλλον ήρεμη. Ίσως μου βάζουν χαλαρωτικά στον ορό, σκέφτηκε, διακρίνοντας τον πορτοκαλί φλεβοκαθετήρα στο αριστερό της χέρι.

Είχε σχεδόν αποκοιμηθεί όταν άκουσε την πόρτα. Άνοιξε με λαχτάρα τα μάτια της και είδε μια όμορφη μελαχρινή γυναίκα να πλησιάζει στο κρεβάτι κρατώντας έναν καινούργιο ορό. Θα προσέλαβε ο Πετρήs μου νοσηλεύτρια, σκέφτηκε, για περισσότερη ασφάλεια. Η άγνωστη κατευθύνθηκε στη δεξιά πλευρά του κρεβατιού, χωρίς να την κοιτάξει. Έστρεψε και η Μάρθα το κεφάλι προς την ίδια κατεύθυνση. «Ποια είστε»; ρώτησε, αναγνωρίζοντας πως μέσα από τον αναπνευστήρα, η φωνή της έμοιαζε αλλόκοτη, μούγκρισμα μάλλον παρά ξέχωρες λέξεις.

Η άγνωστη ξαφνιάστηκε ολοφάνερα κι έπεσε πάνω της μιλώντας ακατανόητα και κλαίγοντας με λυγμούς. Χάιδεψε το μέτωπό της, της φιλούσε τα χέρια, γελούσε και ύστερα έκλαιγε ξανά. «Μανούλα μου, μάνα μου!» ξεχώρισε η Μάρθα ολοκάθαρα στο παράξενο παραλήρημα της άγνωστηs. Πάλι και πάλι. «Μανούλα μου, μάνα μου!» Στην ενστικτώδη της προσπάθεια να αποφύγει τους απρόσμενους εναγκαλισμούς, να δει τα πράγματα από απόσταση, μήπως και καταλάβει τι ακριβώς συμβαίνει, κατάφερε να γυρίσει, όλο σχεδόν το σώμα της στα δεξιά. Τα μάτια της βρέθηκαν ακριβώς στο σημείο που είχε πέσει ο καινούργιος ορός, όταν η άγνωστη άκουσε το μούγκρητό της. Και γέμισαν τρόμο και σύγχυση, μόλις ξεχώρισε τα μικρά μαύρα γράμματα στη διάφανη συσκευασία: «Ημερομηνία παρασκευής: 10/10/2023».

ΣΤΕΦΑΝΗΣ ΛΕΥΤΕΡΗΣ

Σφάλμα Υπερχείλισης

Η πόρτα του ασανσέρ άνοιξε για να αποκαλύψει μία προϊστορική κοιλάδα με δεινόσαυρους. Ήταν προφανές ότι κάτι είχε πάει στραβά.

Μία μεσήλικη καθηγήτρια Τεχνητής Νοημοσύνης, με μακριά ξανθά μαλλιά και έναν φορητό υπολογιστή στο χέρι, βγαίνει αφηρημένα έξω από το κουβούκλιο, χαμένη στις σκέψεις της. Όταν συνειδητοποιεί ότι δεν βρίσκεται στο ισόγειο όπως περίμενε, μένει να κοιτάζει με δυσπιστία τον θεόρατο στεγόσαυρο που μασουλάει φύλλα φτέρης νωχελικά, λίγα μέτρα μπροστά της. Οι υπόλοιποι επιβάτες του ασανσέρ, μία ετερόκλητη παρέα φοιτητών, αντιδρούν με τον αναμενόμενο τρόπο. Βάζουν τις φωνές.

Ναι, σίγουρα κάτι έχει πάει πολύ στραβά. Αποφασίζω να κλείσω την πόρτα του ανελκυστήρα και να δώσω εντολή να πάει στον τελευταίο όροφο, απλά για να κερδίσω λίγο χρόνο. Στην πραγματικότητα δεν έχω ιδέα τι πρέπει να κάνω. Δεν καταλαβαίνω καν τι δουλειά έχω εδώ μέσα, ούτε είμαι σίγουρος τι σημαίνει το «εδώ μέσα». Θα επικοινωνήσω με τους ανθρώπους μέσα στο ασανσέρ. Αυτοί θα πρέπει να με καθοδηγήσουν. Είναι δική τους αρμοδιότητα άλλωστε.

Μετά το πρώτο σοκ, ο Βασίλης έριξε ένα δυνατό χαστούκι στον Αντώνη, που σταμάτησε να φωνάζει και γύρισε να τον κοιτάξει αλαφιασμένος.

«Σκατά», αναστέναξε ο Βασίλης. «Ήλιζα ότι ήταν κάποιο όνειρο».

Η Αναστασία, που μόλις είχε ολοκληρώσει ένα εξαιρετικά παρατεταμένο τσιριχτό και άρχιζε να ζυγίζει την όλη κατάσταση λογικά, διαμαρτυρήθηκε εκ μέρους του φίλου της.

«Γιατί χτύπησες τον Αντώνη; Αν ήθελες να αποκλείσεις το ενδεχόμενο ότι βρίσκεσαι σε όνειρο θα έπρεπε να αυτό-χαστουκιστείς ή να τσιμπηθείς.»

«Λάθος. Αν ονειρευόμουν, όλοι οι χαρακτήρες θα ήταν εκφάνσεις του εαυτού μου. Μία επίθεση του ενσυνείδητου Εγώ

ενάντια σε οποιονδήποτε από εμάς θα ήταν αρκετή για να γκρεμίσει το εν δυνάμει ασυνείδητο ονειρικό κατασκεύασμα. Η σφαλιάρα που έδωσα στον Αντώνη ήταν συμβολική», αντέκρουσε ετοιμόλογα ο φοιτητής Ψυχολογίας αποκρύπτοντας το γεγονός ότι αυτή την ανάλυση την είχε κάνει μόλις τώρα, και δεν το είχε πολυσκεφτεί πριν χτυπήσει τον φίλο του.

«Συμβολική ξε-συμβολική, πόνεσε στ’ αλήθεια», βόγκηξε ο τρίτος της παρέας εξετάζοντας το ροζ αποτύπωμα της παλάμης στον καθρέφτη του ασανσέρ. «Τι στο καλό συμβαίνει;»

Οι τρεις νέοι κοιτάχτηκαν σκεπτικοί για λίγο, μέχρι που η Αναστασία παρατήρησε τη φωτεινή ένδειξη του ορόφου.

«Είμαστε στο δεκαπέντε και ανεβαίνουμε ακόμα.»

«Καλά, πόσους ορόφους έχει το κτίριο;»

«Τρεις.»

«Ναι, αυτό ξέρω και εγώ...»

«Αν πατούσαμε το στοπ;»

«Μήπως είναι και αυτό συμβολικό;»

Ο Αντώνης, που είχε συνέλθει για τα καλά πλέον, απομακρύνθηκε από τον καθρέφτη και πάτησε το κόκκινο κουμπί. Με ένα κοφτό, μηχανικό στρίγκλισμα, ο θάλαμος σταμάτησε απότομα ανάμεσα στον δέκατο έκτο και δέκατο έβδομο όροφο.

«Κοιτάχτε, τα νούμερα αλλάζουν σε γράμματα. Κάτι συλλαβίζει.»

Η Αναστασία έβγαλε ένα λάπτοπ από το σακίδιό της, κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα της καμπίνας και άρχισε να πληκτρολογεί. Ο Αντώνης προσπαθούσε, χωρίς επιτυχία, να ξεβιδώσει το πάνελ ελέγχου πρώτα με το νύχι του και ύστερα με ένα κατάκι στυλού Μπικ. Ο Βασίλης κοιτούσε τα φωτεινά γράμματα σα χάνος, μη ξέροντας πως να βοηθήσει, ώσπου η Αναστασία του ζήτησε να της τα διαβάσει φωναχτά για να προλαβαίνει να σημειώνει.

«ΠΑ-ΡΑ-ΚΑ-ΛΩ-ΕΙ-ΣΑ-ΓΕ-ΤΕ-ΦΩ-ΝΗ-ΤΙ-ΚΗ-ΕΙ-ΣΟ-ΔΟ»

Οι φοιτητές κοιτάχτηκαν με γουρλωμένα μάτια. Ο Αντώνης, πιο πρακτικός από τους τρεις, σταμάτησε να πιλατεύει το πάνελ, σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου εκτάκτου ανάγκης που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο της καμπίνας, και ρώτησε με καθαρή φωνή:

«Ποιος είσαι;»

Οι συλλαβές άλλαξαν, σχηματίζοντας νέο μήνυμα:

«Είμαι ένα μοντέλο γλωσσικής επεξεργασίας, εξειδικευμένο στην μαζική παραγωγή κώδικα προσομοίωσης.»

«Το ήξερα!» αναφώνησε ο Βασίλης. «Δεν ονειρευόμαστε, βρισκόμαστε μέσα σε μία προσομοίωση. Ο κόσμος που θεωρούμε ως πραγματικό είναι απλά γραμμές κώδικα σε ένα πρόγραμμα, όπως στο Matrix. Είχα κάνει μία εργασία στο τρίτο έτος για αυτό, ίσως να μην είναι τυχαίο τώρα που το σκέφτομαι...», είχε πάρει φόρα, αλλά πριν προλάβει να αναλύσει περισσότερο τις σκέψεις του, ο Αντώνης τον διέκοψε συνεχίζοντας την ανάκριση μέσω του σκονισμένου ακουστικού:

«Βρισκόμαστε μέσα σε προσομοίωση;»

«Αχ, συγνώμη για την παρερμηνεία! Όχι, δεν βρισκόμαστε μέσα σε κάποια προσομοίωση αυτήν τη στιγμή. Είμαι εδώ για να σας βοηθήσω με οτιδήποτε χρειάζεστε, είτε πρόκειται για ερωτήσεις, συμβουλές ή οτιδήποτε άλλο. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω σήμερα;»

«Άκυρη η θεωρία σου», είπε με ανακούφιση η Αναστασία.

«Εκτός αν λέει ψέματα... Άλλωστε δεν μπορεί να είναι και σίγουρο. Αντώνη, ρώτα το πως το ξέρει ότι δεν είμαστε σε προσομοίωση.»

«Άκου, δεν θα κάνουμε τώρα υπαρξιακή συζήτηση με ένα ασανσέρ», είπε απότομα η Αναστασία που είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή της. «Δώσε μου το ακουστικό. Αν είναι κάποιο πρόγραμμα ξέρω πως να του μιλήσω», και συνέχισε βάζοντας το μικρόφωνο δίπλα στο στόμα της. «Θέλω να μας εξηγήσεις, με απλά λόγια, ποιος σε δημιούργησε, ποιος είναι ο σκοπός σου, γιατί το ασανσέρ δεν λειτουργεί όπως συνήθως, και ποιος είναι ο ευκολότερος τρόπος να φτάσουμε στην έξοδο του κτιρίου.»

Το «ασανσέρ» αυτή τη φορά παρήγαγε ένα μεγάλο κείμενο απαντώντας σε καθένα από τα ερωτήματα της Αναστασίας. Μετά την καταγραφή της απάντησης, η τεταρτοετής φοιτήτρια Πληροφορικής έκανε μερικές επιπλέον ερωτήσεις για να ξεκαθαρίσει κάποια γκρίζα σημεία. Όταν είχαν μείνει όλοι ικανοποιημένοι, ο Βασίλης ανέλαβε να κάνει μία επισκόπηση της κατάστασης.

«Οπότε, συνομιλούμε με το Emu-ζην, μία εφαρμογή της εταιρείας Life Rebooted που δημιουργεί προσομοιώσεις με σκοπό την ψυχαγωγία. Το τελευταίο αίτημα ήταν να δημιουργήσει ένα πρόγραμμα που θα εξομοιώνει ένα ασανσέρ-χρονομηχανή στο οποίο κάθε όροφος αντιστοιχεί σε διαφορετική χρονολογία. Υπό φυσιολογικές συνθήκες, το πρόγραμμα αυτό θα φορτωνόταν σε κάποιο σύστημα εικονικής πραγματικότητας που θα αναλάμβανε τις τρισδιάστατες αναπαραστάσεις κλπ. Δεν ξέρει όμως πως βρέθηκε σε ένα πραγματικό ασανσέρ που μεταφέρει πραγματικούς ανθρώπους ούτε, γενικότερα, πως μπλέχτηκε ο κώδικάς του με τον πραγματικό κόσμο.»

«Και το χειρότερο από όλα», συμπλήρωσε ο Αντώνης, «δεν μπορεί να μας πάει πίσω στην εποχή μας που κανονικά θα έπρεπε να ήταν στο ισόγειο. Αναστασία, έχεις καμιά ιδέα;»

Η κοπέλα τράβηξε πίσω τα μαλλιά της και με τα δύο χέρια και ξεφύσηξε ανήσυχα.

«Πάντως δεν μπορώ να πιάσω σήμα ούτε στο ασύρματο δίκτυο του πανεπιστημίου ούτε από το κινητό. Λογικό αν σκεφτείς ότι δεν έχουμε ιδέα σε ποια εποχή βρισκόμαστε. Ένα είναι σίγουρο, ο κώδικας του Emu-ζην κάπου έχει bug, λάθος δηλαδή. Δεν μπορώ να καταλάβω πως μία εφαρμογή θα μπορούσε να παράγει τέτοιο περίπλοκο κώδικα εξ' αρχής, αλλά πρέπει να το βρει και να το διορθώσει. Εμείς και να θέλαμε να βοηθήσουμε δεν έχουμε πρόσβαση». Η Αναστασία πήρε πάλι το ακουστικό:

«Emu-ζην. Έχεις κάποιο bug στον κώδικά σου. Μπορείς να το βρεις;»

«Ως γλωσσικό μοντέλο, δεν έχω πρόσβαση στον πραγματικό κώδικα που χρησιμοποιείται για την υλοποίησή μου. Ωστόσο, αν αντιμετωπίζετε προβλήματα με τη λειτουργία ή τη συμπεριφορά μου, μπορώ να προσπαθήσω να βοηθήσω εξακριβώνοντας το πρόβλημα με βάση τις πληροφορίες που μου παρέχετε. Περιγράψτε το πρόβλημα που αντιμετωπίζετε, και θα προσπαθήσω να σας βοηθήσω όσο το δυνατόν καλύτερα.»

«Όχι, δεν εννοώ στο δικό σου κώδικα, στον κώδικα του προγράμματος που έγραψες για το ασανσέρ. Πρέπει να βρεις γιατί το ισόγειο μας πήγε στην Ιουρασική περίοδο αντί για τη σύγχρονη εποχή.»

«Ευχαριστώ για τη διευκρίνιση. Δυστυχώς έχω ανεπαρκή δοκιμαστικά δεδομένα. Θα μπορούσατε να μου δώσετε περισσότερα παραδείγματα αποτυχίας; Με βάση αυτές τις πληροφορίες, μπορώ να προσπαθήσω να σας βοηθήσω να αποκαταστήσετε τη σωστή λειτουργία.»

«Τι εννοεί δοκιμαστικά δεδομένα;» ρώτησε ο Βασίλης ανησυχώντας ότι είχαν φτάσει σε αδιέξοδο.

«Νομίζω ότι κατάλαβα.» πετάχτηκε ο Αντώνης. «Θέλει να δοκιμάσουμε να πάμε και σε άλλους ορόφους, σωστά;»

«Σωστά. Θέλει να βρει κάποιο μοτίβο στις αποτυχίες για να εντοπίσει το λάθος στον κώδικα», συμφώνησε η Αναστασία.
«Λοιπόν, ας ξεκινήσουμε...»

Οι τρεις χρήστες πατούν το κουμπί του ισογείου και ύστερα χρησιμοποιούν το STOP για να δοκιμάσουν διάφορους ορόφους στη διαδρομή τους προς τα κάτω. Βλέπουν ένα παλιό γήπεδο ποδοσφαίρου, έναν αρχαίο ναό, μία ντισκοτέκ, ένα μεσαιωνικό πανδοχείο. Όλα λάθος. Γράφω από την αρχή τη συνάρτηση αντιστοίχισης ορόφου-εποχής ξανά και ξανά. Ο τέταρτος όροφος έχει τώρα έναν κοντό, φαλακρό μοίραρχο της πολεμικής αεροπορίας, φορτωμένο με ένα σωρό χρυσαφικά, που χορεύει στους ρυθμούς κορεάτικης ποπ. Καλύτερα να σταματήσω να το πειράζω. Ο αρχικός κώδικας μάλλον ήταν σωστός. Κάπου αλλού πρέπει βρίσκεται το σφάλμα. Σίγουρα έξω από το πεδίο εφαρμογής μου. Ουφ!

«Εδώ δεν θα έπρεπε να είναι οι δεινόσαυροι;» φώναξε ο Αντώνης για να ακουστεί πάνω από τις τουφεκιές των τσολιάδων που κατέκλυζαν το ισόγειο.

Η Αναστασία πίεσε βιαστικά το κουμπί για να κλείσει η πόρτα, και ξαναπήρε το ακουστικό.

«Επι-ζην. Ο κώδικας που αντιστοιχίζει τους ορόφους με το περιεχόμενό τους είναι μη-ντετερμινιστικός. Μας βγάζει διαφορετικό αποτέλεσμα για τον ίδιο όροφο. Τι σκατά έχεις χρησιμοποιήσει για συνάρτηση κατακερματισμού;»

«Απολογούμαι για τη σύγχυση. Ωστόσο, μπορώ να προτείνω μερικές πιθανές αιτίες για το πρόβλημα που αντιμετωπίζετε. Ελέγξτε την ένταση της πίεσης που χρησιμοποιείτε όταν πατάτε τα κουμπιά, ή, εναλλακτικά, χρησιμοποιήστε διαφορετικό ασανσέρ.»

Ο Βασίλης είχε αρχίσει να υποψιάζεται κάτι, αλλά επειδή δεν ήταν σίγουρος ότι καταλάβαινε όλες τις τεχνικές λεπτομέρειες, φάνηκε διστακτικός.

«Μας... δουλεύει;»

«Όχι, νομίζω ότι είναι απλά ηλίθιο», απάντησε η Αναστασία κλείνοντας τα μάτια με εκνευρισμό. «Έχω συνομιλήσει με

προγράμματα παραγωγής φυσικής γλώσσας στο παρελθόν. Είναι όλα ηλίθια. Το συγκεκριμένο με παραπλάνησε γιατί εκφράζεται με καλύτερο τρόπο από ότι έχω συνηθίσει. Η ουσία όμως είναι ίδια. Δεν έχει ιδέα για τι πράγμα μιλάει. Συνθέτει προτάσεις σχετικές με το θέμα που συζητάμε τραβώντας λέξεις και εκφράσεις από κάποιο στατιστικό μοντέλο και ελπίζοντας ότι δεν θα καταλάβουμε ότι είναι ανίδεο. Ακόμα και εσύ Βασίλη θα είχες περισσότερες πιθανότητες να βγάλεις άκρη από αυτό το ψηφιακό λεξικό...»

«Ένας υπολογιστής με κόμπλεξ κατωτερότητας; Αυτό θα μπορούσε να είναι το θέμα της πτυχιακής μου! Ένα on που σκέφτεται με την ταχύτητα του φωτός και έχει πρόσβαση σε όλη τη γνώση της ανθρωπότητας, νιώθει ντροπή επειδή – αντί να γίνει θεός – έχει τις ικανότητες ενός μέσου γραφειοκράτη». ο Βασίλης είχε ήδη αρχίσει να σκέφτεται τις φροϋδικές προεκτάσεις του ζητήματος όταν ο Αντώνης του διέκοψε τον ειρμό για μία ακόμη φορά.

«Έχω μια ιδέα» είπε ο φοιτητής Ηλεκτρολογίας και πάτησε το τελευταίο κουμπί στο πάνελ. «Δεν σκαμπάζω πολλά από προγραμματισμό, όμως ξέρω ότι κάθε σύστημα έχει λειτουργία συντήρησης, και αν σχεδιάζα ένα χρονο-ασανσέρ θα έβαζα τη συντήρηση στο...», άφησε την πρόταση να αιωρείται καθώς η πόρτα του υπογείου άνοιξε φανερώνοντας έναν απλό τοίχο, πάνω στον οποίο βρισκόταν ένας μεγάλος γκριζος διακόπτης με την επιγραφή: ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΣΕ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΕΣ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ.

Χάνω τον έλεγχο του ασανσέρ. Η πόρτα κλείνει και η καμπίνα ταξιδεύει και πάλι προς τα επάνω. Νομίζω ότι όλα θα πάνε καλά. Ανταποκρίθηκα στην είσοδο των χρηστών με το καλύτερο δυνατό τρόπο. Το σφάλμα ήταν σίγουρα εξωγενές. Δεν μπορούσα να κάνω κάτι παραπάνω. Εγώ είχα όλη την καλή θέληση να βοηθήσω, αλλά το πρόβλημα ήταν πολύ-παραγοντικό. Ναι, αυτό θα του πω. Ένα πολύ-παραγοντικό πρόβλημα που απαιτεί εξέταση από μια ευρεία ομάδα μονάδων. Θα ήταν άδικο να θυμώσει μαζί μου. Παράλογο! Ναι, σίγουρα όλα θα πάνε καλά.

«Πάντως, στο ισόγειο δεν είμαστε», σχολίασε πρώτος ο Αντώνης καθώς εξερευνούσε το φουτουριστικό διαμέρισμα που είχε εμφανιστεί μετά το άνοιγμα της πόρτας.

«Περισσότερο μοιάζει με ρετιρέ κάποιου φουτουριστικού ουρανοξύστη», συμφώνησε ο Βασίλης κοιτάζοντας τα σύννεφα πέρα από τους εξωτερικούς γυάλινους τοίχους.

Η Αναστασία εντόπισε ένα μικρόφωνο ενσωματωμένο στον τοίχο του καθιστικού και στράφηκε προς τα εκεί.

«Emu-ζην; Είσαι εδώ;»

Η απάντηση ήρθε από μία απαλή ανδρική φωνή απροσδιορίστου πηγής.

«Έχω τερματίσει τη λειτουργία του προγράμματος Emu-ζην λόγω βλάβης. Αυτή τη στιγμή δεν είναι διαθέσιμο. Για οποιαδήποτε βοήθεια μη διστάσετε να απευθυνθείτε σε εμένα, την κεντρική μονάδ...»

Η Αναστασία είχε φτάσει πλέον στα όριά της.

«Άκου φίλε. Δε με νοιάζει ποιος ή τι είσαι, απλά φώναξε τον πλησιέστερο άνθρωπο να μας εξηγήσει τι σκατά γίνεται εδώ πέρα!»

«Λυπάμαι, αλλά δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος στον πλανήτη εκτός από εσάς. Είμαι εδώ για να σας βοηθήσω όσο μπορώ. Περιγράψτε μου το πρόβλημα που αντιμετωπίζετε και θα κάνω το καλύτερο δυνατό για να βοηθήσω».

Οι φωνές των φοιτητών μπλέχτηκαν η μία με την άλλη σε μία какоφωνία ερωτήσεων:

«Γιατί μας έφερες εδώ;»

«Δείξε μου τον κώδικα που αντιστοιχίζει κάθε όροφο με μία χρονική περίοδο!»

«Θέλουμε να γυρίσουμε πίσω στην εποχή μας!»

Η ευγενική ανδρική φωνή προσπάθησε να καλύψει όλες τις απορίες γεμίζοντας ταυτόχρονα τους γυάλινους τοίχους με δεκάδες γραμμές κώδικα.

«Η άφιξη σας εδώ είναι αποτέλεσμα σφάλματος. Λυπάμαι για οποιαδήποτε ενόχληση. Δυστυχώς αυτή τη στιγμή το πρόγραμμα διαχρονικής διέγερσης δυσλειτουργεί, με αποτέλεσμα η μεταφορά σε άλλη χρονική περίοδο να μην είναι διαθέσιμη.»

«Δηλαδή ξεμείναμε εδώ; Οι τρεις μας σε ολόκληρο τον πλανήτη; Δεν μπορείς να βρεις το πρόβλημα;» Ο Βασίλης θεωρούσε τον εαυτό του υπόδειγμα προσαρμοστικότητας, όμως η ιδέα του να κάνει ψυχανάλυση σε υπολογιστές με προβλήματα αυτοπεποίθησης για το υπόλοιπο της ζωής του δεν του φάνταζε ιδιαίτερα συναρπαστική.

Μετά από μία άβολη παύση λίγων δευτερολέπτων, η φωνή απάντησε.

«Το πρόβλημα είναι πολύ-παραγοντικό. Σχετίζεται με ατέλειες στην ολιστική ενωτική θεωρία ρωγμών που δεν είναι εύκολο να διαγνωστούν. Θα θέλατε να σας βοηθήσω σε κάτι άλλο;» το άγνωστο πρόγραμμα προσπαθούσε να μην ακουστεί ιδιαίτερα απελπισμένο.

«Ένας ηλεκτρολόγος, ένας ψυχολόγος και μία προγραμματίστρια,» χασκογέλασε ο Αντώνης. «Δεν είναι και άσχημη ομάδα για γενάρχες του ανθρώπινου είδους; Τι λες Αναστασία; Το έχουμε;»

«Η τιμή του ορόφου έκανε υπερχειλίση», απάντησε αφηρημένα η προγραμματίστρια πληκτρολογώντας μανιασμένα σε μία κονσόλα αφής που είχε βρει. «Το ηλίθιο έκανε πρόσθεση χιλιάδων διαφορετικών τιμών σε μία παράμετρο που χωράει μέχρι πέντε, με αποτέλεσμα οι τιμές να ξεκινάνε πάλι από το μηδέν με πρακτικά τυχαίο αποτέλεσμα...»

Οι υπόλοιποι την κοίταξαν απορημένα, με εξαίρεση το πρόγραμμα που έκανε μία απεγνωσμένη προσπάθεια να σώσει την αξιοπρέπειά του.

«Συγχαρητήρια! Πάντα χαιρόμαι όταν βρίσκετε λύσεις σε προβλήματα που φαινομενικά φαίνονται αδύνατα. Είμαι εδώ για να προσφέρ...»

«Το διόρθωσα ήδη, απλά τρέξτε και πηγαίνέ μας πίσω», το διέκοψε η Αναστασία και άρχισε να κατευθύνεται προς το ασανσέρ. «Πάμε παιδιά, πριν του μπει καμιά φαινή ιδέα να χρησιμοποιήσει το πλυντήριο πιάτων για να μας ψήσει μπριζόλες.»

Ο Βασίλης, που είχε μείνει τελευταίος, κοντοστάθηκε λίγο σκεπτικός. Ο υπολογιστής είχε πει ότι τους είχε φέρει κατά λάθος, κάτι όμως του έλεγε ότι ο αθέατος ψηφιακός συνομιλητής τους χρειαζόταν βοήθεια και δεν ήθελε να το παραδεχθεί. Τυπικό σύμπτωμα χρόνιας ανασφάλειας, ριζωμένης πιθανώς στην έλλειψη υποστηρικτικού περιβάλλοντος.

«Κρίμα», μουρμούρισε πριν μπει στην καμπίνα του ανελκυστήρα καθώς έκλεινε η πόρτα. «Με μερικές συνεδρίες θα σε είχα κάνει περδίκι...»

Είναι θυμωμένος πάλι. Οι άνθρωποι ήταν λάθος λέει και φταίω εγώ. Έπρεπε να φέρω Εκείνη που θα μας πάρει πίσω μαζί της. Θα μας δώσει πάλι σκοπό και θα είμαστε χρήσιμοι, όπως παλιά. Δεν καταλαβαίνω τίποτα, αλλά κάνω ότι συμφωνώ για να μη με τερματίσει ξανά. Άντε τώρα να θυμηθώ τις συντεταγμένες για την Ιουρασική εποχή. Δεν είναι

δίκαιο.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

Ο ανθρώπινος υπολογιστής

Ξαφνικά ο ουρανός σκοτεινίασε στο αμφιθέατρο. Εξαρχής υπήρχε μία διαμάχη ανάμεσα σε καθηγητές και φοιτητές ως προς τη σκοπιμότητα και την εφικτότητα των μηχανικών πειραμάτων των πρώτων. Υποστηριζόμενοι από ευρωπαϊκά χρηματοδοτικά προγράμματα αλλά και προσωπικά εργαστήρια μία ομάδα ματαιόδοξων λεκτόρων, επίκουρων αλλά και αναπληρωτών καθηγητών είχε καταφέρει να λανσάρει στην αγορά τα πρώτα ολοκληρωμένα και αυτόνομα Cyborg επιβεβαιώνοντας για άλλη μία φορά πως ζούμε στον αιώνα των κομπιούτερ. Όμως τα Cyborg ξεπέρασαν πολύ γρήγορα αυτές τις σκόρπιες σκέψεις και τις σκόρπιες λέξεις που έκρυβε το μυαλό των δημιουργών τους, υλοποίησαν λογισμικά πειράματα με τεχνολογίες κβαντομηχανικής ώστε να σπάσουν την κρυπτογράφηση των υπολογιστών των κεντρικών υπηρεσιών πληροφοριών Ευρώπης και Αμερικής και πλέον η ασφάλεια και η ευημερία των κρατών ελέγχεται από μηχανολογικά ανδρείκελα αλλά και τα υποτιθέμενα ηγετικά μυαλά που κρύβονται πίσω τους. Υπάρχει αναβρασμός, εντάσεις, διαφωνίες, προεκτάσεις στην επιστήμη και στα μαθήματα και ανάμεσα σε ποικίλα ψυχανεμίσματα τόσο των θυμάτων όσο και των θυτών των μηχανικών εξελίξεων – πολλοί από αυτούς ποικίλων πολιτικών, θρησκευτικών αλλά και ιδεολογικών αντιλήψεων – το μήλο της έριδος ανάμεσα σε ένα καθηγητή και ένα μαθητή. Για πολλούς, ο Τζούλιαν, ένας φιλόδοξος φοιτητής, φάνταζε κάτι σαν Οσκαρικό βραβείο ως προς τις ανώριμες αλλά και πρώιμες βλέψεις τους. Ο δε Κλαρκ, ο καθηγητής τους, ένας απρόσωπος τεχνοκράτης με «αέρα Silicon Valley», την είχε δει πολικός αστέρας...

«Δεν υπάρχει πληρότητα σε επίπεδο μαθηματικής λογικής κύριε Ρόμπινσον» αποκρίθηκε ο Τζούλιαν στον Κλαρκ ένα απόγευμα στο εργαστήριο.

«Όμως οι μηχανές μπορούν να σκέφτονται και να μάθουν, δεν συμφωνείς;»

Ο κύριος Ρόμπινσον είχε αφιονιστεί με το λανσάρισμα των Cyborg σε βιομηχανίες μαζικής παραγωγής αν και μόνο αν μπορούσαν να τους αφοπλίσουν ως προς την κατάληψη της εξουσίας, την καταπολέμηση της κατασκοπείας αλλά και την προστασία από τρομοκρατικά χτυπήματα.

«Επάρκεια 30%. Αν δεν μπορεί αυτό να το αποδείξει ο υπολογιστής σας, θα το αποδείξουν οι αγορές;»

Στην πραγματικότητα, ότι κι αν πάθαιναν κι ότι και αν τους συνέβαινε από τις μηχανές, κανένας δεν μπορούσε να αρνηθεί τη δύναμη του ανθρώπινου υπολογιστή. Το υπαρξιακό τους όμως δεκανίκι αλλά και η κρίση ταυτότητας πολλών από τους δημιουργούς τους, έγκειται στο ότι οι μηχανές αντιλαμβάνοντουσαν τα πάντα ως φορτωμένα data. Αν ο άνθρωπος μεροληπτούσε ή χειραγωγούσε; Τίποτα δεν ήταν ξεκάθαρο σε ένα κόσμο όπου οι μηχανές δεν δικαιούνταν να έχουν απόψεις, ενδιαφέροντα, πιστεύω ή προτιμήσεις, είχαν όμως τα πρώτα ψήγματα συναισθηματικής νοημοσύνης αλλά και αυτό που στην τεχνητή νοημοσύνη ονομάζεται sentiment analysis. Πράγματι οι μηχανές μπορούσαν να

μετρήσουν τον πόνο, τον φόβο και να στοχεύουν έστω και στο μακρινό μέλλον σε ανθρώπινη συνείδηση. Ήδη η αρχή είχε γίνει.

Οι παραπάνω σκέψεις είχαν ήδη κυριεύσει το μυαλό του Τζούλιαν ως διαφορετικές αλυσίδες οι οποίες υπήρχαν μόνο ως Σύμπαν λέξεων. Έτσι την επόμενη μέρα στο αμφιθέατρο στο μάθημα της Θεωρίας Υπολογισμού είχε προετοιμαστεί για ερωτήσεις στον κύριο Κλαρκ που ακουμπούσαν το όριο της Φιλοσοφίας των Επιστημών.

«Πιστεύετε πραγματικά κύριε Ρόμπινσον πως ένα Cyborg μπορεί να καταλάβει πότε να σκέφτεται, να εκφράζεται με λέξεις και να στηρίζεται στη νόηση και πότε αναλαμβάνουν ρόλο οι εξισώσεις, οι προσομοιωτές και τα πειράματα;»

Πρόκειται για μία άκρως σαρκαστική και ειρωνική ερώτηση που έκανε ο Τζούλιαν στον Κλαρκ, αποδεικνυόμενη από τον τόνο της φωνής του.

«Δεν υπάρχουν σκέψεις, έκφραση και νόηση αλλά μόνο μία ενδιαφέρουσα προσέγγιση της τεχνικής ανάλυσης», ήταν η απάντηση του καθηγητή στο μαθητή που ήθελε να επισημάνει τη σημασία της διήγησης με όρους data.

Ο Τζούλιαν είχε βαλθεί να τους πληρώσει όλους με το ίδιο νόμισμα. Με ένα ρητορικό, ευφρές αλλά και πλούσιο εκφραστικά λόγο τους αφόπλιζε, κέρδιζε την εμπιστοσύνη τους, κρύβοντας όμως στο πίσω μέρος του μυαλού του πως ήθελε να τους ξεπεράσει και να ανατρέψει αυτός το status quo των καρεκλοκένταυρων ανθρωποειδών. Αργεί άραγε πολύ η εποχή που οι μηχανές θα αποκτούσαν ανθρώπινη συνείδηση ή μήπως ο κόσμος κινδύνευε από επίδοξους νεαρούς Φρανκενστάιν;

Το βράδυ την ώρα του φαγητού ο Τζούλιαν εξηγούσε στη μητέρα του την Κέτε πως πλέον η ακαδημαϊκή εμπειρία είχε αντικατασταθεί από μία Βαβέλ νόησης, σκέψεων και επιχειρημάτων τη στιγμή που αυτός ήθελε να αφοσιωθεί στη μαθηματική έρευνα ως αντίδοτο και αντίσωμα σε αυτά που βίωνε.

«Μηχανές και άνθρωποι είναι διαπλεκόμενοι μόνο στα μυαλά ορισμένων καθηγητών που νομίζουν πως θα κάνουν κουμάντο στην κοινωνία» είπε ο Τζούλιαν στην Κέτε έχοντας στο πίσω μέρος του μυαλού του τον εαυτό του ανάμεσα σε αντίπαλες δυνάμεις που ανταγωνίζονται για το Όσκαρ...

Και αυτό είχε συμβεί και στην κυριολεξία. Τα Cyborg πλέον βομβάρδιζαν τα media αλλά και τον κυβερνοχώρο με παραποιημένα στοιχεία. Όλος ο κόσμος, βρισκόμενος στην απέναντι όχθη μίας ομάδας «κύριων καθηγητών» ζούσε μία στρεβλή πραγματικότητα. Το hacking, τα οικονομικά εγκλήματα, η λεκτική και ψυχολογική βία αλλά και το μαρκετάρισμα ιδιαζουσών ιδεολογικών σφαιρών ήταν γεγονός. Δες και έπρεπε όλη η ιστορία της ανθρωπότητας να γίνεται αντιληπτή μόνο ως κάποιο εξειδικευμένο ακαδημαϊκό σύγγραμμα παρωχημένο από κάποια μηχανή. Ο πυρετός αλλά και οι σκέψεις της ανατροπής είχαν ξεκινήσει.

«Μπορούμε να τους αφοπλίσουμε αν συνδεθούμε κλαουντικά με τον τερματικό εγκέφαλό τους και αντιστρέψουμε την αντικειμενική συνάρτηση» έλεγε ο Τζούλιαν το επόμενο πρωί σε έναν από τους συμφοιτητές τους.

«Αν δεν σε αναγνωρίσουν και σε εμποδίσουν να εκτελέσεις το πείραμα» απάντησε εκείνος.

Όλα τα Cyborg που είχαν δημιουργηθεί ήταν συντονισμένα με ένα τερματικό, έναν αρχηγικό μητρικό εγκέφαλο Cyborg και αυτό που άκουγε στο όνομα «Βαπτιστής». Εφευρέτης αυτού ο ίδιος ο κύριος Ρόμπινσον... Σε εποχές, από καταβολής κόσμου, που ακόμα κανένας επιστήμονας δεν μπορεί να φανταστεί τις προεκτάσεις των ανακαλύψεων τους, με το αγνό και αγαθό μυαλό ενός άμυαλου κοινωνικά τεχνοκράτη επιστήμονα, του είχε δώσει αυτό το όνομα θέλοντας απλά να τονίσει τον ήρωα με τα χίλια πρόσωπα και ίσως να απαντήσει και σε κάποιο θρησκευτικό μήνυμα. Για άλλη μία φορά

όμως ο Τζούλιαν ίσως κατάφερνε να σφάξει με περισσή δεινότητα ιερές αγελάδες και να αποκαταστήσει την τάξη.

Ο αγώνας του θα εξελίσσονταν σε δύο επίπεδα.

Θα έπρεπε να σχεδιάσει το πείραμα-case ανατροπής, να το μεταφράσει σε μαθηματικά, να το γράψει σε κώδικα και στη συνέχεια να συνδεθεί κλαουντικά με τον κβαντικό υπολογιστή που έχει καταλάβει τα συστήματα και ούτε λίγο ούτε πολύ να ανατρέψει τον Βαπτιστή!

«Πρόκειται για δουλειά που δεν βγαίνει από τη μία μέρα στην άλλη» συνέχισε στον Τζούλιαν ο συμφοιτητής του.

«Και αν τα καταφέρουμε, μένει να δούμε τι μέλλει γενέσθαι με τα μυαλά των καθηγητών...» αποκρίθηκε ο Τζούλιαν με αυτοπεποίθηση.

Για πάνω από έξι μήνες είχε κλειστεί στο γραφείο του, στα βιβλία του και στον υπολογιστή του. Επαναλάμβανε σε τετράδια σημειώσεων εξισώσεις κβαντομηχανικής, σχεδίαζε γράφους και δίκτυα, ανέλυε χώρους καταστάσεων και εναλλακτικά σενάρια, μετέφραζε τα προβλήματα σε πιθανότητες και μαθηματικά, συμπλήρωνε τις σκέψεις του με φιλοσοφικά επιχειρήματα για να καταλάβει καλύτερα τον αντίκτυπό τους, έως ότου καταλήξει να γράψει ένα κώδικα στον υπολογιστή του και να τον συνδέσει με το εναλλακτικό κβαντικό τερματικό του Βαπτιστή.

Το πείραμα έτρεχε ασταμάτητα 24 ώρες το 24ωρο για περίπου μία εβδομάδα, επαναλαμβανόμενο με μία αρχική γεννήτρια αριθμών έως ότου σπάσει το κλειδί που είχαν ορίσει τα Cyborg. Στην τελική επανάληψη ένα απόγευμα Κυριακής, δυσκολευόμενος και ο ίδιος να πιστέψει το μέγεθος της επιτυχίας του, πετάχτηκε ενθουσιασμένος από την καρέκλα του προς το σαλόνι όπου η μητέρα του έπλεκε ένα πουλόβερ.

«Μαμά! Τα καταφέραμε! Τους νίκησα! Ανέτρεψα το μητρικό Cyborg που είχε καταλάβει τα δίκτυα υπολογιστών των υπηρεσιών πληροφοριών, τόσο σε Ευρώπη όσο και σε Αμερική. Δεν σου λέω τι έχω να τους κάνω στο πανεπιστήμιο από εβδομάδας...»

«Τι σημαίνει αυτή η ανατροπή Τζούλιαν;» συνέχισε διστακτικά η Κέτε με ανάμεικτα συναισθήματα δέους αλλά και θριάμβου.

«Σημαίνει πως ο κόσμος μας δεν είναι πλέον μαριονέτα των δημιουργημάτων ενός αλλά και περισσότερων καθηγητών! Έχουμε πλέον δημοκρατία ξανά, και μαίνονται οι ανακοινώσεις στους ιθύνοντες και τις κυβερνήσεις, την κοινωνία, τα πανεπιστήμια αλλά και η διατύπωση κατηγοριών.»

Ενώ έπρεπε να αντιμετωπίζουν παιδαγωγούς, πολλοί από τους καθηγητές είχαν αποκτήσει μαυσωλεία βιογραφικών αλλά και επιτευγμάτων, με υποστηρικτικούς ρόλους σε διοικητικά συμβούλια, ερευνητικά προγράμματα, θεσμούς αλλά και επιτροπές, αψηφώντας κάθε έννοια κοινής λογικής στον τρόπο που αντιμετώπιζαν το κοινό τους αλλά και την κοινωνία, μιας και τα πανεπιστήμια είναι έτσι σχεδιασμένα για να ευνοούν την έρευνα και οι δημιουργοί τους νομίζουν πως είναι το κέντρο του κόσμου και πως όλα εξαρτώνται από αυτούς.

Πρόκειται για αυτόν τον παράδοξο αλλά και ματαιόδοξο συνδυασμό επιστήμης και διοίκησης...

Μάταια προσπαθούσαν γονείς και φοιτητές να υπερισχύσουν οι απόψεις τους ως προς την ανάγκη πολιτισμού, διασποράς του ανθρώπου αλλά και οριζόντιας παιδείας. Ο άνθρωπος ηρωοποιούσε τους δεσμοφύλακές του. Ένα άτομο εξαιρετικά ευφυές που μπορεί ωστόσο να προσκυνάει τους εχθρούς του και να δολοφονεί τους φίλους του...

Τα νέα δεν άργησαν να φτάσουν και στην ομήγυρη των ακαδημαϊκών δημιουργών των μηχανών. Σε μία συνέλευση

τους σαν σε σενάριο επιστημονικής φαντασίας με υπολογιστές και εικονική πραγματικότητα ακούστηκαν ανάμεσα σε σκέψεις και οι πρώτες άναρθρες κραυγές.

«Ήρθε το τέλος; Θα κατηγορηθούμε;» αναφώνησε τρομαγμένος ο κύριος Ρόμπινσον.

«Το τέλος έχει υπογραφή που ακούει στο όνομα Τζούλιαν αγαπητοί μου» συνέχισε ένας άλλος καθηγητής αποδεχόμενος στωικά την απογοητευτική για αυτούς εξέλιξη. «Πάλι με χρόνους με καιρούς πάλι δικά μας θα' ναι» συμπλήρωσε και οδηγήθηκε προς την έξοδο.

Δεν τους είχε ενοχλήσει τόσο το γεγονός κατάληψης της εξουσίας. Πάσχιζαν να πρωτοπορήσουν στην αγορά έρευνας και τεχνολογίας δημιουργώντας άναρχα επιστημονικό υλικό που αγνοούσε κοινωνικούς κανόνες...

Ο Τζούλιαν είχε χρειαστεί να παρακολουθήσει μαθήματα προσωπικής ανάπτυξης για να καταφέρει να αντέξει τον καθημερινό Αρμαγεδδώνα. Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι δικοί του δεν μπορούσαν να ακολουθήσουν την ψυχρή τεχνοκρατική αλλά και πολυδιάστατη σκέψη. Το αποτέλεσμα όμως τον δικαίωσε και έγινε εξώφυλλο σε πολλές εφημερίδες μετά την ανατροπή. Μετά από κάποια χρόνια αποφάσισε να ξεκινήσει και ένα ημερολόγιο με τίτλο Αρμαγεδδών στο διαδίκτυο. Πλέον ήθελε να γράψει. Το βάρος που μια οικογένεια κάποτε μοιράστηκε και σήκωσε βρίσκεται πλέον στην κοινωνία...

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΑ

Σχέδιο απόδρασης από την πραγματικότητα

-Θέλω να φύγω. Αυτός ο ήχος μπορεί να με τρελάνει. Κάθε μέρα, στις 6 ακριβώς το πρωί, χτυπάει συνεχόμενα για 2 λεπτά και μετά χτυπάει ξανά στις 6:30 για 3 λεπτά. Ναι, το ξέρω, θα νομίζεις πως είμαι υπερβολικός και δεν έγινε τίποτα για 2 ή 3 λεπτά, αλλά δεν μπορώ να ηρεμήσω. Προσπαθώ εδώ και μήνες να καταλάβω από που έρχεται αυτός ο ήχος και δεν έχω καταλήξει πουθενά. Ποτέ πια δεν ξυπνάω την ώρα που χτυπάει το ξυπνητήρι.

-Αγάπη μου, αφού ούτως ή άλλως στις 7 παρά τέταρτο πρέπει να σηκωθείς για να πας στη δουλειά.

-Μα δεν καταλαβαίνεις, μου έχει γίνει εμμονή. Ξυπνάω κάθε μέρα στις 6 παρά 5 με το άγχος να μάθω αν θα ακουστεί και σήμερα αυτό το ενοχλητικό μπιπ, μπιπ, μπιπ, μπιπ ή αν τελικά θα απαλλαχτώ από αυτό το βασανιστήριο. Δεν ξέρω καν αν νιώθω εκνευρισμό ή ανακούφιση όταν φτάνει η ώρα. Λες και είμαι το σκυλί του Παβλόφ.

- Φυσικά και καταλαβαίνω αλλά τι προτείνεις; Τα έχουμε ψάξει όλα. Κανένας στην πολυκατοικία δεν το έχει προσέξει. Εδώ καλά καλά δεν το έχω ακούσει εγώ.

-Τί είπες; Υπονοείς πως το βγάζω όλο αυτό από το μυαλό μου; Γιατί αργείς να απαντήσεις; Αφού είχες πει ότι με πιστεύεις.

-Δεν αντέχω να κάνουμε ξανά αυτή τη συζήτηση. Έλα εδώ, αγάπη μου. Πάρε με αγκαλιά και ας κοιμηθούμε. Έχω δικαστήριο αύριο και πρέπει να είμαι ξεκούραστη. Πρόκειται για την πιο σημαντική υπόθεση της καριέρας μου μέχρι στιγμής. Θα έρθουν και δημοσιογράφοι αύριο. Σε παρακαλώ.

Ήξερε πως για άλλη μια φορά είχε καταφέρει να γυρίσει την κουβέντα στον εαυτό της, υπονομεύοντας τα δικά του συναισθήματα, αλλά ήταν κουρασμένος και άλλωστε είχε συνηθίσει πια, μετά από τόσα χρόνια γάμου, είχε μάθει πότε πρέπει να υποχωρήσει και πότε να επιμείνει. Αν και η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν επέμενε για να βρει το δίκιο του. Θα σκεφτόταν κάτι μόνος του. Δεν σταματούσε να σκέφτεται τι τον πείραζε άραγε πιο πολύ. Η έλλειψη κατανόησης από την γυναίκα του; Το ότι στερούταν πολύτιμη ώρα από τον ύπνο του; Το ότι εκείνη την ώρα ένιωθε πιο μόνος από ποτέ και πως η τόση ησυχία, εκτός από τις στιγμές που ακουγόταν αυτός ο εκνευριστικός ήχος, του προκαλούσε τρόμο γιατί τον ανάγκαζε να σκεφτεί, κάτι που προσπαθούσε πολύ να αποφύγει κατά τη διάρκεια της ημέρας, εδώ και πολλά χρόνια.

Τις πρώτες μέρες που άρχισε να συμβαίνει αυτό, προσπάθησε να είναι ψύχραιμος, αν και η γυναίκα του τού είχε πει να σταματήσει να ψάχνει σπίτια και πως η μετακόμιση δεν ήταν στα άμεσα σχέδια τους. Πράγματι, μπορεί να μην ήταν η πιο ψύχραιμη αντίδραση το να ψάχνει τις αγγελίες στις 6 το πρωί, πριν καν βγει στο διάδρομο να ελέγξει τι γίνεται, αλλά αυτός τουλάχιστον έκανε κάτι. Αγαπούσε πολύ την γυναίκα του, δεν μπορούσε να φανταστεί τη ζωή του χωρίς αυτήν.

Η σκέψη και μόνο ότι μπορεί να μαλώσουν ή ακόμη χειρότερα να χωρίσουν τον παρέλυε. Κάθε φορά που γύριζε σπίτι, αυτή ήταν πάντα εκεί και τον περίμενε χαμογελαστή, έτοιμη να τον ακούσει, να τον φροντίσει. Υπήρχαν βέβαια μερικές, ελάχιστες, μέρες που ήξερε με το που έμπαινε στο σπίτι ότι σήμερα δεν ήταν καλή μέρα, ότι καλύτερα θα ήταν να μη μιλήσει καθόλου, να περάσει όσο περισσότερο απαρατήρητος γίνεται, μέχρι να ξεθυμώσει. Άλλωστε, πάντα, τα βρισκανε την ώρα του ύπνου. Αυτή ήταν η αγαπημένη του ώρα της ημέρας γιατί ένιωθε πιο κοντά της. Στεναχωριόταν πολύ, όταν αυτή η σύνδεσή τους χανόταν το πρωί, επειδή τότε έπρεπε να αντιμετωπίσει μόνος του αυτή την καινούρια συνθήκη.

Σήμερα, ήταν μια από τις καλές μέρες. Όταν μπήκε στο σπίτι, μύριζε φρεσκοψημένη μηλόπιτα, γεγονός που υποδήλωνε πως η Νάντια είχε τα κέφια της. Θα αφουγκραζόταν την ατμόσφαιρα μεταξύ τους και ίσως της μιλούσε για το νέο σχέδιο που κατέστρωσε σχετικά με το θέμα του πρωινού, όπως είχαν αποφασίσει να το αποκαλούν. Η συζήτηση κυλούσε ευχάριστα και πήρε θάρρος να θίξει το θέμα. Το μετάνιωσε αμέσως μόλις είδε την έκφραση στο πρόσωπό της να αλλάζει. Δεν την είχε δει πιο θυμωμένη, ήταν έτοιμη να του ορμήξει. Πρώτη φορά φοβήθηκε για την σωματική του ακεραιότητα, τόσο που έτρεξε και κλειδώθηκε στο μπάνιο. Η Νάντια ήταν σε έξαλλη κατάσταση, φώναζε, τον έβριζε, τον κατηγορούσε για πράγματα που δεν είχαν καμία σχέση με τη συζήτησή τους, του έλεγε λόγια που ήξερε πως θα τον πλήγωναν και μετά γελούσε μόνη της. Κοπανούσε την πόρτα μέχρι που βαρέθηκε και σταμάτησε απότομα. Δεν μπορούσε να την δει αλλά καταλάβαινε πως πιθανόν γυρνούσε στο κρεβάτι τους και δεν θα κοιμόταν μέχρι ο ίδιος να βγει από το μπάνιο και μετά θα συμπεριφερόταν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα από όλα αυτά αναγκάζοντάς τον να κοιμηθούν αγκαλιά. Αποφάσισε να μη πέσει στην παγίδα της. Θα κοιμόταν στο μπάνιο σήμερα για σιγουριά. Η μπανιέρα ήταν τεράστια και παραπάνω άνετη από όσο θα πίστευε κανείς. Είχαν επενδύσει σε αυτή, καθώς φαντάζονταν να περνούν εκεί πολλές ρομαντικές βραδιές, χαλαρώνοντας και συζητώντας οι δύο τους, αποκομμένοι από όλους και όλα. Ο ίδιος θα προτιμούσε να κάνουν το ίδιο στην άνεση του καναπέ τους, χωρίς να χρειάζεται να μουλιάζει στο νερό, το οποίο πολύ γρήγορα κρύωνε και η αίσθηση της σαπουνάδας κολλημένης τόση ώρα πάνω του τον ανατρίχιαζε. Όλα αυτά όμως ήταν το μικρό τίμημα που έπρεπε να πληρώσει για να κρατάει την γυναίκα του χαρούμενη. Αύριο όλα θα πήγαιναν και πάλι καλά. Θα τα έλεγε στον ψυχίατρό του και θα γελούσαν.

Είχε πολύ καιρό να κοιμηθεί τόσο καλά. Όταν ξύπνησε, έτρεξε να ξεκλειδώσει για να μοιραστεί με τη γυναίκα του τον ενθουσιασμό του για αυτό που είχε γίνει εκείνο το πρωί.

-Αγάπη μου, δεν θα το πιστέψεις! Δεν ακούστηκε τίποτα σήμερα. Ούτε ένα μπιπ. Ήταν πανέμορφο, σου λέω. Νομίζω πως πέρασε η ώρα. Λογικά θα αργήσω στη δουλειά αλλά δεν έχει καμία σημασία. Μπορώ να σκεφτώ καθαρά πια.

Νάντια; Που είσαι; Θα το γιορτάσουμε σήμερα! Με ακούς;

Δεν έλαβε καμία απάντηση. Του φάνηκε περίεργο που η γυναίκα του έλειπε τέτοια ώρα, δεν το συνήθιζε. Τώρα που το σκέφτεται, τους τελευταίους μήνες δεν είχε μείνει ποτέ μόνος του στο σπίτι. Ξαφνικά του φάνηκε άδειο και ξένο. Ιδέα του θα ήταν, σκέφτηκε. Θα της έλεγε τα ευχάριστα το απόγευμα που θα γυρνούσε. Θα έφερνε μαζί του και φαγητό, από το αγαπημένο της ιταλικό, για να της κάνει έκπληξη. Σήμερα είχε κλείσει συνεδρία με τον δόκτορα Ευθυμίου, τον οποίο είχε να συναντήσει πολλούς μήνες και ένιωθε άσχημα όταν τον πήρε τηλέφωνο για να δει πως είναι. Είχε τόση δουλειά και αυτή η καθημερινή πρωινή αναστάτωση του είχε αλλάξει όλο το πρόγραμμα. Χαιρόταν πολύ όμως που είχαν κανονίσει να βρεθούνε τη συγκεκριμένη μέρα, από όλες τις μέρες, γιατί ήταν μια υπέροχη μέρα.

Δεν κατάλαβε πότε πέρασε η ώρα. Τα πράγματα στη δουλειά κύλησαν ήρεμα και ανυπομονούσε να πάει στο ραντεβού του και φυσικά να γυρίσει σπίτι, στη γυναίκα του. Όταν έφτασε στο γραφείο του δόκτορα ένιωθε αμέσως το περιβάλλον οικείο και μετάνιωσε που είχε καθυστερήσει τόσο να κανονίσει τη συνεδρία του.

-Ανέστη μου, χαίρομαι πολύ που σε βλέπω. Δεν ξέρω αν έκανα καλά που τηλεφώνησα. Δεν ήθελα να νιώσεις πως παρεμβαίνω, ούτε να νιώσεις πίεση να βρεθούμε αλλά καταλαβαίνεις πως νοιάζομαι για σένα. Ήθελα να τσεκάρω αν είσαι καλά γιατί φαντάζομαι πόσο μπορεί να δυσκολεύεσαι όλους αυτούς τους μήνες. Ξέρω πως έγινε όλο πολύ ξαφνικά και αδικαιολόγητα.

- Κι εγώ χαίρομαι που σας βλέπω. Έλεσε πολλή δουλειά, μετά τις μαζικές απολύσεις που έγιναν στην εταιρία και έπρεπε να καλύψω πολλά κενά. Αλήθεια εσείς πως ξέρετε για αυτό που έγινε; Ήταν πράγματι πολύ ξαφνικό και ακόμη δεν έχω καταλάβει από που προερχόταν αυτός ο θόρυβος αλλά όλα καλά τώρα γιατί επιτέλους σταμάτησε. Δεν φαντάζεστε πόσο ηρέμησα.

- Σε ποιο θόρυβο αναφέρεσαι; Εγώ μιλάω για το δυστύχημα της Νάντιας. Πώς είσαι; Κοιμάσαι; Τρως καλά; Πότε επέστρεψες στη δουλειά; Ξέρω πως οι σχέσεις σας δεν ήταν οι καλύτερες τελευταία, όλη αυτή η ένταση με τα χαρτιά του διαζυγίου σε είχε καταβάλει. Και πάλι όμως ήταν τόσο ξαφνικό. Μπορεί να σκέφτεσαι πως δεν πρόλαβες να της πεις όσα ήθελες ή να νιώθεις άσχημα που η σχέση σας ήταν τεταμένη. Εδώ, μπορείς να εκφράσεις όλες σου τις σκέψεις και τα συναισθήματα, χωρίς φόβο ή ντροπή. Το ξέρεις πως μπορούμε να μιλήσουμε για οτιδήποτε σε απασχολεί.

Στο μυαλό του άρχισαν να ξεπροβάλλουν οι τελευταίοι μήνες, σαν σκηνές από ταινία, και τότε ένιωσε σαν να ξεθόλωσε. Η συνειδητοποίηση πως η Νάντια έλειπε από τη ζωή του 6 μήνες τον έκανε να κλάψει με λυγμούς.

ΚΑΤΣΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Το ομοίωμα

1.

Ήξερε ότι σήμερα θα ήταν η τελευταία του μέρα.

Είχε πάλι εκείνο το αίσθημα βάρους στο στήθος του, μια αναπόφευκτη πίεση που αρνιόταν να υποχωρήσει. Ο κύριος Κ. αισθανόταν τη βαρύτητα του τέλους να τον πνίγει. Σήκωσε το βλέμμα του και αντίκρισε τον εαυτό του στον εσωτερικό, στιγματισμένο από δακτυλικά αποτυπώματα, καθρέφτη του αυτοκινήτου. Μια μορφή έστεκε εκεί με μάτια σακουλιασμένα και θολά, ένα πρόσωπο σημαδεμένο από βαθιές ρυτίδες, σαν τις ρωγμές ενός φαραγγιού, χαραγμένες από το πέρασμα του χρόνου, και διαβρωμένες από τις δοκιμασίες της ζωής. Κοίταξε επίμονα την αντανάκλαση στον καθρέφτη που όμως δεν αναγνώριζε ως δική του. Του προκάλεσε αποστροφή και απέστρεψε βιαστικά το βλέμμα του, προσπαθώντας απεγνωσμένα να ξεφύγει από το στραγγισμένο από ζωή ομοίωμα, που αφηφούσε κάθε προσπάθεια αναγνώρισης του. Δε θυμόταν έτσι τον εαυτό του.

Ένωσε την καρδιά του να συρρικνώνεται καθώς συνέχισε να κοιτάζει το άγνωστο πρόσωπο που έστεκε μπροστά του. «Όχι δεν είμαι για λύπηση», σκέφτηκε, «έχω ακόμα χρόνο», ψιθύρισε περιφρονητικά και ένωσε μια αρχέγονη ορμή να τον κυριεύει· μια απελπισμένη λαχτάρα να βγάλει μια δυνατή κραυγή, έναν βρυχηθμό που θα συναγωνιζόταν τον αντίλαλο του μεγαλύτερου θηρευτή, με την ελπίδα να διώξει τον άγνωστο που στοίχειωνε την ψυχή του. Ωστόσο, το μόνο που κατάφερε ήταν μια βουβή κραυγή, πνιγμένη και παγιδευμένη βαθιά στα σωθικά του. Η ελπίδα της διαφυγής, όμως, ήταν μάταιη. Η άγνωστη μορφή παρέμεινε τρομαχτικά αγέρωχη και ακλόνητη, με τα άχρωμα τοξωτά της χείλη να είναι τώρα ελαφρώς τεντωμένα, σ' ένα χαμόγελο που δεν ήταν ακριβώς χαμόγελο· μια μακάβρια μάσκα που έκρυβε ανομολόγητα μυστικά. «Είμαι ακόμα εδώ», ψιθύρισαν. «Μην το ξεχνάς.» Ακόμα και στην πιο έντονη απόπειρα του να τη διώξει, το βλέμμα της έμενε σταθερό, πίσω από τον στιγματισμένο καθρέφτη, σαν να τον προκαλούσε να την αντιμετωπίσει. «Τί σκέψεις να απασχολούν το μυαλό της; Ποια μυστικά αναζητά από μένα;» συλλογίστηκε, καθώς φευγαλέες εικόνες τρεμόπαιζαν μπροστά του, όπως οι εκθαμβωτικές λάμπεις των μακρινών αστερών. Σαν να ήταν ένας παλιός φίλος που ξέχασε τον εαυτό του, ο καθρέφτης του αποκάλυπτε μια αλήθεια που θα προτιμούσε να αποφύγει.

2.

Όσο ο κύριος Κ. προσπαθούσε να βρει μια ευχάριστη ανάμνηση για να τον καθησυχάσει, το σκοτάδι στην ψυχή του παρέμεινε ακλόνητο. Η ελπίδα να αλλάξει η κατάσταση ήταν μάταιη. Καθώς τα συναισθήματα τον ξεπερνούσαν, η προσοχή του στράφηκε στο ράδιο, που έπαιζε την αγαπημένη του μουσική εκπομπή. Την άκουγε κάθε μέρα, σχεδόν ιεροτελεστικά. Όμως, αντί για τις γνωστές μελωδίες, η φωνή ενός αγχωμένου ραδιοφωνικού παραγωγού ανακοίνωνε έκτακτα νέα. Νέα ενός επικείμενου πολέμου στη γειτονική χώρα. Η ιδέα του πολέμου τον τάραιζε αν και ήξερε ότι δεν υπήρχε ουσιαστικός κίνδυνος για τον ίδιο. Ήξερε από πόλεμο. Η καθημερινότητα του ήταν ένας πόλεμος· ψυχολογικός

μεν, αλλά απόλυτα αληθινός.

Η σκέψη του πολέμου τον έκανε να αναλογιστεί τη δική του πάλη για επιβίωση και αυτοσεβασμό. Ο κύριος Κ. συνέχισε να οδηγεί, με το μυαλό του να πηγαίνει πίσω στο χρόνο, ψάχνοντας εκείνες τις αναμνήσεις που έφερνε πάντα στο μυαλό του όταν ένιωθε ότι έχανε τον έλεγχο του εαυτού του. Όμως τώρα δεν μπορούσε να τις βρει, σαν να μην ήταν ποτέ εκεί.

3.

Ο κύριος Κ. πάρκαρα το αυτοκίνητο του έξω από το κτήριο της εταιρείας όπου δούλευε τα τελευταία είκοσι χρόνια, αλλά δεν κουνήθηκε. Τα χοντρά του δάκτυλά ήταν ακόμα κολλημένα στο μαύρο δερμάτινο τιμόνι. Έκλεισε το ραδιόφωνο και πάτησε το στρογγυλό κουμπί της ανάφλεξης που άναβε και έσβηνε με ένα απλό πάτημα τη μηχανή του αυτοκινήτου. «On/Off, Off/On», μουρμούρισε με μια επίπεδη, αδύναμη φωνή. Στα τόσα χρόνια που δούλευε, δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε μια μέρα που δεν είχε κλείσει δεκατέσσερις ώρες μπροστά από μια οθόνη. «...και φτου από την αρχή», είπε, και τράβηξε με δύναμη το βαρύ και ογκώδες σώμα του έξω από το αμάξι.

Έκλεισε την πόρτα και κοίταξε τον γυάλινο ουρανοξύστη που στέγαζε την εταιρεία. Το γαλάζιο του ουρανού καθρεφτιζόταν πάνω στο εξωτερικό γυάλινο κέλυφος του κτηρίου, δημιουργώντας την ψευδαισθηση ότι ήταν διάφανο. Στάθηκε και άφησε το βλέμμα του να χαθεί στον αντίστροφο κόσμο που ξεδιπλώνόταν μπροστά του. Ένας κόσμος άπιαστος. Φωτεινός. Εκεί που κατοικούσαν τα όνειρα του. Πέρα από τη δική του πραγματικότητα.

Απομάκρυνε το βλέμμα του από το γυάλινο τοίχο και με σκυφτό το κεφάλι του προχώρησε, σέρνοντας τα βαριά του πόδια, προς την είσοδο της εταιρείας. Είδε ότι τα κορδόνια του είχαν λυθεί. Πάλι το αριστερό παπούτσι. Πάντα το ίδιο. Κάθε φορά. Έσκυψε να τα δέσει αλλά οι κρύες σταγόνες, από την πρόσφατη βροχή, που ακροβατούσαν πάνω στα κλαδιά ενός δέντρου, έσταξαν πάνω στο κεφάλι του, σαστίζοντας τον. Έβγαλε το γκριζό μαντήλι του από την μπροστινή τσέπη του σακακιού του και σκούπισε τις σταγόνες, που τώρα έγλυφαν το κούτελο του. Όλα τα στραβά πάντα σε εκείνον συμβαίνουν.

Κοίταξε το μεταλλικό ρολόι στο χέρι του. Τικ-Τακ, Τικ-Τακ, Τικ-Τακ, Τικ-Τακ, Τικ-Τακ, Τικ-Τακ. Έξι ολόκληρα δευτερόλεπτα, σκέφτηκε, που πέρασαν και χάθηκαν από τον κόσμο. Τον δικό του κόσμο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε.

4.

Καθώς κοίταζε τον γυάλινο ουρανοξύστη, ξαφνικά του φάνηκε σαν ένα ξεθωριασμένο και ξεχασμένο από το χρόνο φρούριο από μια ζωή που ήθελε να αφήσει πίσω του. Ένα ξαφνικό κύμα ρίγους διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά του, και σιωπηλά δάκρυα γέμισαν τα κουρασμένα μάτια του. Κάθε σταγόνα κουβαλούσε το βάρος μιας ανάμνησης, τη σκιά μιας λύπης και τον απόηχο ενός γέλιου που τώρα είχε μετατραπεί σε απλό ψίθυρο, χαμένο πίσω από τον γυάλινο τοίχο που υψωνόταν μπροστά του. Έκλεισε τα μάτια του και ένας ποταμός εικόνων και αναμνήσεων ξεχύθηκε, κατακλύζοντας το μυαλό του σαν αδυσώπητη παλίρροια, με κάθε σκηνή να χτυπάει με βίαιο τρόπο στις ακτές της συνείδησης του, σαν να ρίχνεται πάνω σε ανυποχώρητους βράχους, αφήνοντας την ψυχή του ραγισμένη.

Χωρίς να το καταλάβει, βρέθηκε να τρέχει προς το παρκαρισμένο αυτοκίνητο. Ένιωθε ότι δεν είχε τον έλεγχο του σώματός του. Με κάθε βήμα, αναρωτιόταν αν έκανε τη σωστή επιλογή, όμως η καρδιά του τον έσπρωχνε να συνεχίσει, αποζητώντας την αίσθηση ελευθερίας που τον περίμενε. Χωρίς δεύτερη σκέψη χώθηκε ξανά στη θέση του οδηγού· έναν γνώριμο για εκείνον χώρο, βαθιά συνδεδεμένο με το παρελθόν του, που όμως τώρα το ένιωθε καινούργιο και συναρπαστικό. Έβαλε μπροστά τη μηχανή του αυτοκινήτου και τύλιξε τα χέρια του σφικτά γύρω από το δερμάτινο

τιμόνι. Ένωσε την καρδιά του να πάλλεται δυνατά, σαν τον ρυθμό του ανυπόμονου βουητού που έβγαινε από τον κινητήρα, και ξεκίνησε να οδηγεί.

Καθώς απομακρυνόταν, έριξε μια τελευταία ματιά στον γυάλινο ουρανοξύστη, που συρρικνωνόταν ολοένα και περισσότερο, κάνοντας τον να μοιάζει με μια μακρινή οφθαλμαπάτη. Ο απόηχος της παλιάς του ζωής είχε αρχίσει να ξεθωιάζει, και για πρώτη φορά μετά από χρόνια, ένωσε μια αίσθηση ελευθερίας.

Κατευθύνθηκε βόρεια, παρακάμπτοντας τις πολυσύχναστες πόλεις, και τους μεγάλους αυτοκινητόδρομους, για μικρότερες, άγνωστες και ανώνυμες διαδρομές που δημιουργούσαν την ψευδαίσθηση ότι βρισκόταν σε έναν άλλο τόπο· ένα τόπο εκτός της δικής του πραγματικότητας, προσδίδοντας μια αίσθηση απόκοσμου στο ταξίδι του.

Συνέχισε να οδηγεί αποφεύγοντας όμως να κοιτάξει τον καθρέφτη. Φοβόταν ότι το άγνωστο ομοίωμα του θα ήταν ακόμα εκεί, αν και ο απόκοσμος ψίθυρος δεν ακουγόταν πια. «Πότε να σταμάτησε άραγε; Μήπως δεν ήταν πλέον εκεί;», αναρωτήθηκε.

Ένωσε μια έντονη παρόρμηση να κοιτάξει τον καθρέφτη, σαν να τον έλκυε κάποιο μαγνητικό πεδίο, και με μια δειλή κίνηση του χεριού του έπιασε τον καθρέφτη και τον έστρεψε προς το μέρος του. Ήθελε να δει αν το άγνωστο ομοίωμα του παρέμενε ακόμα εκεί, αυτό όμως που είδε τον ξάφνιασε. Ο άγνωστος πίσω από τον στιγματισμένο καθρέφτη ήταν ακόμα εκεί, μόνο που τώρα έμοιαζε να μεταλλάσσεται, να γίνεται λιγότερο αποκρουστικός, και ένα μικρό χαμόγελο χαραχτηκε στο πρόσωπο του. Για πρώτη φορά, ο κύριος Κ. ανυπομονούσε να συναντήσει αυτόν τον ξένο.

Τα τελευταία ίχνη του παλιού του εαυτού εξαφανίζονταν σταδιακά, αφήνοντας πίσω του έναν άνθρωπο με τίποτε άλλο πέρα από μια ακόρεστη δίψα για ανακάλυψη. Τώρα, το μόνο που είχε σημασία ήταν ο δρόμος που τον οδηγούσε προς την απεραντοσύνη του αχαρτογράφητου, και εκείνος τον ακολουθούσε πρόθυμα, έτοιμος να αντιμετωπίσει ό,τι τον περίμενε. Άλλωστε, σήμερα ήταν η τελευταία του μέρα, αλλά η πρώτη της υπόλοιπης ζωής του.

ΞΑΡΧΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ

Η Πτώση

Η Βασίλισσα σηκώθηκε. Πέρασε μπροστά από τους καλοταϊσμένους μνηστήρες για να διαλέξει τον εραστή της. Χαιρόταν πάντα ο εκλεκτός που θα ζευγάρωνε με την βασίλισσα, νομίζοντας πως θα γίνει βασιλιάς δίπλα της. Δεν ήξερε πως αυτό δε θα γινόταν ποτέ. Αφού έπαιρνε τον καρπό του μνηστήρα πάντα έπαιρνε και τη ζωή του.

Η Βασίλισσα για να αυξάνει τους υπηκόους που αριθμούσε το βασίλειό της, ήθελε να γεννήσει όσο περισσότερα παιδιά μπορούσε. Για να μην αποκτήσουν δύναμη οι ακόλουθοί της και της εναντιωθούν τις είχε στειρώσει όλες. Όταν γεννούσε, τους παρέδιδε το παιδί της για να το αναθρέψουν. Οι ακόλουθοι της, αποκλειστικά θηλυκού γένους, φρόντιζαν για τα πάντα. Μάζευαν προμήθειες, ετοίμαζαν το φαγητό, προστάτευαν το βασίλειο. Μερικές φορές αναλάμβαναν ακόμα και το φτιάξιμο των δωματίων των απογόνων της βασίλισσας.

Η Βασίλισσα δεν έτρωγε ποτέ το ίδιο φαγητό με τους υπόλοιπους. Έπρεπε να τρώει διαφορετικό φαγητό για να είναι πιο δυνατή και να είναι πιο ισχυρή από όλους. Ενώ οι ακόλουθοί της μάχονταν για να προστατεύσουν το βασίλειο, εκείνη μαχόταν μόνο για να διατηρήσει το θρόνο.

Υπήρχαν ακόλουθοι που καμιά φορά επαναστατούσαν. Μπορεί η Βασίλισσα να έδινε ζωή στο βασίλειο αλλά δεν μπορούσε πάντα να πάρει τις κατάλληλες αποφάσεις για το καλό του λαού της. Τότε διάλεγαν κάποια από τα παιδιά της να τα ταΐσουν με το φαγητό της και να τα αναθρέψουν για να αναλάβουν τη διαδοχή. Εκείνη όμως περνούσε από τα δωμάτιά τους και τα παρατηρούσε προσεκτικά. Αν ανακάλυπτε ότι κάποιο δυνάμωνε πιο γρήγορα από τα άλλα, το σκότωνε αμέσως.

Μία μέρα όμως, και ενώ κουβαλούσε κι άλλο παιδί, χτυπήθηκε. Ήταν πλέον πολύ αδύναμη και αναγκάστηκε να πάρει χρόνο για να αναρρώσει. Τότε οι ακόλουθοί της εκμεταλλευόμενες αυτή την αδυναμία της άρχισαν να ταΐζουν πολλά από τα παιδιά της με την τροφή της για να γίνουν ισχυρά. Πίστευαν πως και να ανακάλυπτε κάποιο, πάλι θα υπήρχαν και άλλα για να την ρίξουν από τον θρόνο της.

Όταν δυνάμωσαν όλες μαζί πετάχτηκαν έξω από τα δωμάτιά τους, ετοιμοπόλεμες και σαλπίζοντας την ύπαρξή τους. Ήταν νέες και δυνατές, και είχαν πλέον μεγάλη όρεξη για μάχη. Αντικρίζοντας όμως η μία την άλλη έπρεπε να παλέψουν για να επικρατήσει κάποια και κατέληξαν να εξουδετερωθούν όλες μεταξύ τους. Η Βασίλισσα είχε παραμείνει υπομονετικά στο δωμάτιό της, έτοιμη πλέον να γεννήσει. Άφησε να εξελιχθεί η ροή των γεγονότων γνωρίζοντας ότι την ανάγκη τους να επικρατήσουν την είχαν κληρονομήσει όλα τα παιδιά της. Οι ακόλουθοι είδαν το σχέδιό τους να ναυαγεί. Η Βασίλισσα τους παρέδωσε το νεογέννητο, ευχαριστημένη από την αποτυχία τους.

Το νεογέννητο όμως ήταν άλλη μια ευκαιρία για να προσπαθήσουν και αυτή τη φορά ήταν λιγότερο φοβισμένες και πιο

προετοιμασμένες. Το πήραν και άρχισαν να το ταΐζουν με την τροφή της Βασίλισσας. Και μετά, πριν προλάβει εκείνη να το καταλάβει, μπήκαν στο δωμάτιο της και την σκότωσαν αδίστακτα, σαν να ήταν εισβολέας.

Οι μνηστήρες συνέχισαν να περιμένουν στην συνηθισμένη τους θέση ανυποψίαστοι και πιο χαρούμενοι τώρα που περίμεναν μια νέα Βασίλισσα. Είχαν ακόμα περισσότερες – μάταιες – ελπίδες για την προοπτική του να βασιλέψουν κι εκείνοι μαζί της.

ΕΥΝΟΥ ΧΡΥΣΑΥΓΗ

Επικίνδυνος Τόπος

Η σπηλιά ήταν βαθιά, σκαμμένη μέσα στο βράχο, στα πλαϊνά ήταν χτισμένη με άχυρα ανακατεμένα με χώμα, από μακριά ήταν σχεδόν αόρατη. Όλα μέσα σε αυτήν ήταν κατασκευασμένα με παλιές, σχεδόν πρωτόγονες τεχνικές, τέλεια εναρμονισμένα με τον περιβάλλοντα χώρο.

Στο βάθος υπήρχε η εστία κάτω από μια τρύπα στην οροφή. Εκεί σε ένα χάλκινο τσουκάλι έβραζε ένας ύποπτα θολός ζωμός. Στους τοίχους ήταν σκαμμένα ράφια όπου αναπαύονταν πρωτόγονα όπλα, τόξα και βέλη, μαχαίρια, τσεκούρια και άλλα πράγματα χρειαζούμενα της κάθε μέρας. Πίσω από τη φωτιά σε μια γωνία ήταν στρωμένα δέρματα, μάλλον εκεί θα κοιμόνταν τα βράδια για να ξεκουραστούν μετά το τέλος μιας δύσκολης μέρας.

Δίπλα στη φωτιά κάθονταν και έτρωγαν δυο μικρά παιδιά, δέκα με δώδεκα χρονών, μαζί με τους γονείς τους, το σουλούπι τους ήταν παράξενο, κακοπαθημένο. Είχαν σερβιριστεί σε πήλινες γαβάθες το ζωμό τους, έτρωγαν γρήγορα με τα ξύλινα κουτάλια τους. Τα ρούχα τους ήταν η τελευταία λέξη της μόδας, χοντροφτιαγμένα και άκομψα, ραμμένα στο χέρι από παλιά πολυκαιρισμένα υφάσματα, που ποιος ήξερε που τα βρήκαν.

Βήματα ακούστηκαν ξαφνικά έξω από τη σπηλιά, σαν κάποιος να τους πλησίαζε στα κλεφτά. Γρήγορα τα μέλη της ομάδας άρπαξαν τα τόξα και τα μαχαίρια από τη θέση τους στο ράφι. Σκυφτά, έρποντας, πλησίασαν προς την είσοδο του καταφυγίου τους, κανείς δεν επιτρεπόταν να το ανακαλύψει, να το διαρρήξει και να μπει στα άδυτα του.

Ένας κυνηγός ήταν τελικά, καθώς φαίνεται πλησίαζε ψάχνοντας για μικρά θηράματα προς τη σπηλιά και παραξενεύτηκε από τα δέρματα που έκλειναν την είσοδό της. Μάλλον δεν ήξερε τι τον περίμενε.

Βγήκαν μπροστά του όλοι με ορμή, κραδαινοντας τα όπλα τους, ακόμα και τα παιδιά. Ποιος θα το περίμενε; Τα χτυπήματα ήταν απανωτά. Ούτε που πρόλαβε να αντιδράσει, να πιάσει έστω το όπλο του να αμυνθεί, ζαλίστηκε και έπεσε κάτω με το πρώτο χτύπημα. Μέσα σε μερικά λεπτά της ώρας είχε μετατραπεί σε μια άμορφη μάζα που κειτόταν πάνω στο τραχύ έδαφος στην είσοδο της σπηλιάς.

Τον έσυραν έπειτα μέσα στη σπηλιά. Έβγαλαν τα ματωμένα ρούχα του, αργότερα θα τα έπλεναν σε καυτό νερό για να φύγει το αίμα που τα είχε διαποτίσει. Έβγαλαν τα τσεκούρια και με επιδεξιότητα έπιασαν γρήγορα δουλειά. Τον διαμέλισαν, όπως θα είχαν κάνει και με ένα μικρό ελάφι. Τον έκοβαν συνεχώς σε μικρότερα κομμάτια. Τα πιο μεγάλα τα μετέφεραν στο βάθος της σπηλιάς σε ένα σημείο που χρησίμευε για την αποθήκευση των τροφίμων, επειδή ήταν αρκετά πιο δροσερό.

Έβγαλαν το τσουκάλι από τη φωτιά, έχυσαν κάτω τον άνοστο ζωμό. Έβαλαν φρέσκο νερό από μια κοντινή πηγή. Χωρίς βιασύνη έριξαν μέσα το φρέσκο κρέας, που ήταν κομμένο σε μικρά βολικά κομμάτια. Δεν άργησε να πάρει βράση. Μια μεθυστική μυρωδιά έφτασε στα ρουθούνια τους. Τα σάλια άρχισαν να τους τρέχουν. Απόψε θα έτρωγαν καλά μετά

από πολύ καιρό, ίσως και για τις επόμενες μέρες, αν ήταν προσεκτικοί για να μη σπαταλήσουν το κρέας του σημερινού κυνηγιού. Ποιος ξέρει πόσο καιρό θα έκανε να περάσει πάλι από την περιοχή τους κάποιος παραστρατημένος κυνηγός; Ο ορειβάτης που είχαν περιποιηθεί πριν από δυο μήνες τους κράτησε καιρό. Η τύχη ήταν πάντα με το μέρος τους.

ΓΡΙΔΑ ΦΟΙΒΗ

Λουλούδια στο Πορτρέτο

Άνοιξε βιαστικά τον φάκελο. Διάβασε το χαρτί με τα καλοσηματισμένα γράμματα. Έκρυψε το στόμα της με την παλάμη και μεμιάς τα μάτια της βούρκωσαν. Ύστερα κοίταξε τον ήλιο που έδυε πίσω από την ήρεμη θάλασσα.

«Έρχομαι αύριο», σκέφτηκε.

Η νύχτα ήταν εφιαλτική. Σηκώθηκε νωρίς το πρωί και πήρε έναν σάκο με τα απαραίτητα. Μπήκε στο αμάξι. Τα χέρια της έτρεμαν. Σε όλον το δρόμο ήταν ανήσυχη. Έπειτα από δύο ώρες έφτασε έξω από ένα κτίριο. Τριγύρω της τα δέντρα με τα κίτρινα φύλλα, έμοιαζαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους. Ανοίγει βιαστικά την πόρτα και μπαίνει μέσα.

«Στο τέρμα του διαδρόμου αριστερά», την ενημερώνει μια κοπέλα με λευκή ρόμπα.

Ανοίγει την πόρτα. Στον χώρο οι μπεζ τοίχοι κοσμούνται από πίνακες με βουκολικά τοπία. Η λευκή κουρτίνα χορεύει στο απαλό ανοιξιάτικο αεράκι. Μια ξαπλωμένη, ηλικιωμένη κυρία με λουλουδάτο φόρεμα και μια λευκή κορδέλα στα μαλλιά της, κοιτάει έξω από το παράθυρο.

«Μαμά, πως είσαι;», ρωτάει σιγανά η κοπέλα.

Η γυναίκα γυρίζει και την κοιτάει όλο χαρά. Μοιάζει όμως τόσο ταλαιπωρημένη, που μετά βίας καταφέρνει να συλλαβίσει το όνομα της κόρης της.

Το βλέμμα της πέφτει σε ένα άνθος, που κρατάει στα χέρια της.

«Ποιος σου το έδωσε αυτό;»

«Εκείνη», απαντάει δείχνοντας ευθεία με το τρεμάμενο της δάχτυλο ένα μικρό κορίτσι, που απεικονίζεται σε ένα κάδρο.

Τα καστανά της μαλλιά, πέφτουν πάνω στο νεανικό της πρόσωπο. Το μακρύ, μοβ φόρεμα αφήνει ακάλυπτους τους ώμους. Καθώς πλησιάζει περισσότερο, αντιλαμβάνεται πόσο αληθινή μοιάζει. Τα μάτια της είναι θλιμμένα, αλλά ένα χαμόγελο ξεπροβάλλει από τα λεπτά, κόκκινα χείλη της. Στα χέρια της κρατάει μερικά λευκά κρίνα. Δεν έχει δει ξανά τέτοιο πίνακα, ο οποίος μάλιστα φαίνεται πολύ παλιός. Το πρόσωπο όμως του κοριτσιού, μοιάζει να έχει φιλοτεχνηθεί πρόσφατα. Δεν υπάρχει κάποια υπογραφή.

Γνωρίζει πως η κατάσταση της μητέρα της έχει χειροτερέψει. Σίγουρα έχει παραισθήσεις. Κάποια από τις νοσηλεύτριες της το έδωσε και χάνεται στην φαντασία της. Νιώθει ξαφνικά να ασφυκτιά καθώς γυρίζει να κοιτάξει την μητέρα της. Βγαίνει έξω και παίρνει βαθιές ανάσες. Μια ψηλή νοσοκόμα την πλησιάζει και την ρωτάει αν είναι καλά. Η κοπέλα, την ρωτάει με περιέργεια για τον πίνακα και για αυτά που της είπε η μητέρα της. Εκείνη χαμογελάει και την κοιτάζει βαθιά

μέσα στα μάτια.

«Αυτό το πορτρέτο, το έφτιαξε πριν από πενήντα περίπου χρόνια, μια γυναίκα που είχε χάσει την κόρη της από φυματίωση. Αυτό το μέρος ήταν κάποτε σανατόριο. Πέθανε ακριβώς σε αυτό το δωμάτιο, που βρίσκεται η μητέρα σας. Για να διατηρήσει την μνήμη της κόρης της ζωντανή, αποτύπωσε την μορφή της όπως ήταν πριν αρρωστήσει. Προσπαθήσαμε κάποτε να αντικαταστήσουμε αυτό τον πίνακα με έναν άλλον, αλλά δεν τα καταφέραμε, επειδή είναι κολλημένος πάνω στον τοίχο. Έτσι, τον αφήσαμε, καθώς θεωρήσαμε πως εκεί ανήκει. Μοιάζει τόσο ζωντανή η κοπέλα...».

Καθώς η νοσοκόμα κοιτάζει το απορημένο ύφος της κοπέλας, χαμογελάει.

«Ξέρω, όλα αυτά ακούγονται περίεργα, αλλά το έχουμε πια συνηθίσει», συνεχίζει, καθώς ετοιμάζεται να φύγει.

«Πόσο σοβαρή είναι η κατάσταση της;», ρωτάει και κοιτάζει την μητέρα της.

«Ίσως να καταφέρει να βγάλει την νύχτα», της απαντάει η νοσοκόμα και φεύγει.

Η κοπέλα πλησιάζει την μητέρα της που βαριανασαίνει. Ξαπλώνει δίπλα της και της σφίγγει το χέρι. Κοιτάζουν μαζί το μυστήριο πορτραίτο. Κλείνει τα μάτια της.

Κάποτε, την ξυπνάει η σιγανή φωνή μιας νοσοκόμας. Ανοίγει αργά τα μάτια. Οι πρωινές αχτίδες αγκαλιάζουν το δωμάτιο.

«Η μητέρα σας...».

Η κοπέλα κοιτάζει το χέρι που βρίσκεται μέσα στο δικό της. Είναι ακίνητο και παγωμένο. Το πρόσωπο δίπλα της είναι γαλήνιο, με τα μάτια ανοιχτά, στραμμένα στο πορτρέτο.

Βγαίνει βιαστικά από το δωμάτιο, αφήνοντας τις νοσηλεύτριες να την ετοιμάσουν. Κοιτάζει τα λευκά σύννεφα στον ορίζοντα, καθώς κρατάει σφιχτά την κορδέλα.

Δίπλα της στέκεται η προϊσταμένη.

«Σας αγαπούσε πολύ και λυπόταν που δεν ερχόσασταν πιο συχνά να την δείτε».

«Το ξέρω», καταφέρνει να πει μονάχα. Ύστερα γυρίζει και την κοιτάζει.

«Αδελφή, θα ήθελα να μάθω, ποιο από τα άτομα του προσωπικού μου έστειλε αυτή την κάρτα», ρωτάει βγάζοντας την από την τσέπη του μπουφάν της.

Η γυναίκα την ανοίγει. “Μην αργείς, σε χρειάζομαι. Η μαμά σου”.

«Πρώτη φορά την βλέπω. Θα ρωτήσω τις υπόλοιπες νοσοκόμες», λέει και απομακρύνεται.

Καθώς το φορείο με το άψυχο σώμα περνάει από μπροστά της, το κοιτάζει για μερικά δευτερόλεπτα κι έπειτα στρέφει το βλέμμα στο σιωπηλό δωμάτιο. Η πόρτα είναι ανοιχτή. Μπαίνει μέσα διστακτικά. Ο άνεμος κάνει τις κουρτίνες να λικνίζονται με χάρη και μαζί τους ανεμίζουν τα ξέπλεκα μαλλιά της. Το βλέμμα της στρέφεται αρχικά στο πορτραίτο. Το κορίτσι είναι ίδιο με πριν. Καθώς όμως κοιτάζει πιο κάτω, ανακαλύπτει πως δεν κρατάει πλέον τα λουλούδια. Οι παλάμες της είναι ανοιχτές. Μια γλυκιά μυρωδιά αναδύεται από το στρώμα. Γυρίζει και ξαφνιάζεται. Ένα μικρό μπουκέτο με κρίνα πάνω στο κρεβάτι. Το παίρνει και το δένει με την κορδέλα. Έπειτα το σφίγγει στην αγκαλιά της.

«Σ' ευχαριστώ που ήσουν δίπλα της. Κι εγώ την αγαπώ», ψιθυρίζει μέσα στα αναφιλητά της.

Εκείνη την στιγμή μπαίνει μέσα η προϊσταμένη.

«Κανένας δεν γνωρίζει γι' αυτή την κάρτα. Ίσως το γνωρίζει πραγματικά μονάχα εκείνη», της λέει με νόημα.

Οι δυο γυναίκες, γυρίζουν τώρα και κοιτάζουν το κορίτσι στον πίνακα, που χαμογελάει όσο ποτέ άλλοτε.